

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · primer període · sèrie C · número 42

Comissió del Síndic de Greuges

Sessió 3, dilluns 12 de juliol de 2021

Presidència de la I. Sra. Najat Driouech Ben Moussa

TAULA DE CONTINGUT

Elecció del vicepresident o vicepresidenta de la comissió 412-00004/13	3
Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2020 360-00039/12	4

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 3 de la CSG

La sessió de la Comissió del Síndic de Greuges (CSG) s'obre a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix Najat Driouech Ben Moussa, acompanyada del secretari, David González Chanca. Assisteix la Mesa el lletrat Xavier Muro i Bas.

Hi són presents els diputats Oscar Aparicio Pedrosa, Mario García Gómez i Jordi Riba Colom, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Ana Balsera i Marín, Carles Castillo Rosique i Juli Fernández i Olivares, pel G. P. d'Esquerra Republicana; Maria Antònia Batlle i Andreu, Joaquim Calatayud Casals, Cristina Casol Segués i Francesc Ten i Costa, pel G. P. de Junts per Catalunya; Sergio Macián de Greef, pel G. P. de VOX en Catalunya; Joan Carles Gallego i Herrera, pel G. P. d'En Comú Podem, i Ignacio Martín Blanco, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de greuges, Rafael Ribó i Massó, acompanyat de l'adjunt general, Jaume Saura i Estapé, i de l'adjunta pels drets dels infants i dels adolescents, Maria Jesús Larios Paterna.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Elecció del vicepresident o vicepresidenta de la comissió (tram. 412-00004/13).
2. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2020 (tram. 360-00039/12). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 786, 13).

La presidenta

Bona tarda. S'obre la sessió de la Comissió del Síndic.

En primer lloc, demanaria als portaveus que em comuniquin si tenen alguna substitució. *(Pausa.)* Diputat...

Oscar Aparicio Pedrosa

Bé, bona tarda. Pel Grup Socialista substituiria el company Jordi Riba a la senyora Helena Bayo.

La presidenta

Perfecte. Pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. *(Veus de fons.)* Perfecte. I pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana...

Ana Balsera i Marín

Sí, el diputat Juli Fernández substitueix la diputada Núria Picas.

La presidenta

Perfecte, gràcies.

Elecció del vicepresident o vicepresidenta de la comissió

412-00004/13

El primer punt de l'ordre del dia és l'elecció del vicepresident o vicepresidenta de la comissió, per renúncia al càrrec de la diputada Maria Antònia Batlle i Andreu, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I aquest grup ha proposat la diputada Irene Negre i Estorach per ocupar aquest càrrec. Es pot aprovar per assentiment? *(Sergio Macián de Greef demana per parlar.)* Sí, diputat...

Sergio Macián de Greef

Muchas gracias, señora presidenta. Jo..., rogamos..., no podemos hacerlo por asentimiento y ruego que se haga por votación.

Muchas gracias.

La presidenta

Perfecte.

(Pausa llarga.)

Bé, aquesta elecció es farà d'acord amb el que estableixen l'article 49.2 i el 101.2 del Reglament del Parlament. Els diputats seran cridats nominalment per ordre alfabètic, perquè vagin a la taula de la Presidència i dipositin les paperetes a l'urna. Els recordo que a les paperetes poden incloure com a candidat qualsevol nom dels membres de la comissió.

Comencem l'elecció del vicepresident o vicepresidenta d'aquesta comissió.

(D'acord amb l'article 101.2 del Reglament, els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la taula presidencial i dipositin a l'urna la papereta.)

Comencem l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini i, després, al recompte.)

Irene Negre tretze vots a favor, i en blanc, dos.

Bé, queda nomenada com a vicepresidenta de la Mesa d'aquesta comissió, la diputada Irene Negre, de Junts per Catalunya. Llavors, ja comencem, no? *(Veus de fons. Pausa.)* Bé, atès que no hi és la companya Irene Negre avui, no cal que la cridem a ocupar el seu lloc i la propera sessió ja ens acompanyarà.

Bé, ara sí que hauríem de suspendre la comissió un minut per fer passar el síndic, per passar ja al segon punt de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a les tres i onze minuts.

La presidenta

Bé, continuem amb la sessió.

Ara passariem al segon punt de l'ordre del dia. Però abans de passar-hi, voldria donar la benvinguda al síndic i al seu equip, que l'acompanya en aquesta comissió. Bona tarda, síndic, i benvingut.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2020

360-00039/12

I ara sí que passariem al segon punt de l'ordre del dia, que és la presentació per part del síndic de l'informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2020. Com ja sap, síndic, vostè té el temps que vostè necessiti per a la presentació d'aquest informe. Endavant.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, presidenta. Primer, li demano permís per si em puc treure la mascareta mentre expresso... *(Veus de fons.)* Gràcies. Gràcies, senyores i senyors diputats. Aquest informe preceptiu anual, que normalment es lliura a principis o mitjans de febrer de l'any següent a l'exercici, va ser lliurat al Parlament el passat 25 de febrer. Voluntàriament, amb un cert retard per no coincidir amb tot el que significava la campanya electoral i les eleccions passades. Per tant, vostès coneixen –espero– l'informe. I que, malgrat que sembli que queda llunyà en el temps, en algunes qüestions, dissortadament, és molt actual.

Vostès saben que el síndic, com a institució, està obligat a presentar per llei l'Informe anual, amb tota l'activitat i amb una sèrie de característiques que vostès coneixen; l'informe sobre els drets de la infància, que veurem d'aquí a dos dies a la comissió pertinent –crec que a la d'Afers Socials– en aquest Parlament; l'informe sobre el mecanisme català de prevenció de la tortura i els maltractaments, i l'informe sobre l'avaluació del dret d'accés a la informació i la transparència en totes les administracions. Aquests són els informes anuals, independentment del conjunt d'informes monogràfics que el síndic, fruit del nombre de queixes que rep o del volum que agafa una determinada matèria, decideix emprendre pel seu compte, quasi sempre en col·laboració amb entitats socials que hi ha prop d'aquella matèria. No els

vaig a llistar els que vam presentar l'any 2020, també espero que els recordin. Alguns encara pendents de ser debatuts en la comissió pertinent al Parlament.

Saben que l'informe anual conté un conjunt de capítols que es van repetint, any rere any: una introducció amb consideracions generals; totes les dades estadístiques; la relació de les activitats més significatives amb una publicació de les resolucions que han estat acceptades i les que no han estat acceptades, la modalitat de compliment de les mateixes resolucions, i tota l'activitat institucional.

Una vegada més –i l'any 2020 era fins i tot el que era més cantat–, el tema estel·lar és tota la política social. Tot l'informe és travessat per la pandèmia, la qual cosa encara subratlla més el fet que prop del quaranta per cent de les intervencions del síndic es refereixen a temes socials. Començant –2020–, per raons òbvies, per salut. No vull anar a cap mena de publicitat personal, però els hi vull recordar que jo soc dels qui el 14 de març de 2020, als pocs dies que s'havia anunciat la pandèmia a Catalunya, vaig saber què era el covid. I els puc garantir que vaig passar dues setmanes de les quals sis dies, els pitjors segurament que he passat a la meua vida, fins i tot malgrat que he tingut després temes molt més importants de salut.

Per tant, això, aquesta presència de la pandèmia, que continua, marca moltes coses que podríem modular en la seva descripció, però que no ens ha de retreure d'exigir solucions. Que quedi molt clar. El síndic serà tan comprensiu com calgui per modelar els defectes que assenyali, però tan exigent com calgui, perquè es trobin les solucions possibles a aquests defectes.

Començo pel més important, aparentment, sobre la pandèmia, la salut. Jo, al cap de quinze dies d'haver superat el covid, personalment, vaig començar a recórrer hospitals i equipaments sanitaris de Catalunya, i els puc dir que vam assistir a un autèntic miracle. Veure els professionals i les professionals com es multiplicaven per atendre quelcom que ens va agafar a tots –i quan dic a tots, dic al planeta– desprevinguts, amb desconeixement real del que es tractava, amb una gran manca de mitjans. I, per tant, amb una necessitat de trobar les solucions més imaginatives però més efectives possibles. Jo vaig veure com, per exemple, a l'Hospital Vall d'Hebron es multiplicaven cada setmana les plantes d'UCI. I anaven pujant, al llarg d'aquell edifici, l'habilitació d'allò que era més imprescindible, malgrat que a vegades no hi havia la maquinària suficient, com podien ser els respiradors. Es va fer un esforç immens que no deixa de posar en evidència la desprevenció inicial de quan va arribar. I nosaltres vam apuntar un conjunt de matèries que necessitaven a curt i a mitjà termini accions polítiques, inversions i canvis. Constatem que avui encara continuem amb insuficiències molt clares respecte al que vàrem constatar.

Parlàvem de garantir immediatament recursos humans. Sé que ens falten fins i tot..., personal suficient, fins i tot per fer concursos per poder-hi accedir, però estem encara mancats, en molts sectors de la salut, de recursos humans i de recursos materials. I fa falta l'enfortiment pressupostari. Cregui'm, ho dic avui, lluny de quan vostès aprovaran un pressupost, sembla ser que per al 2022.

Caldria accions encara molt més immediates i multiplicades de partides pressupostàries per a salut. Som molt lluny del que ens correspondria del PIB, si ens volem comparar amb països del nord d'Europa, però si més no, caldrien inversions urgents, molt més importants, estratègiques, en el món de la salut. Es va quantificar amb 5.000 milions. No sé quan l'actual conseller de Salut en podrà disposar, però es podria començar amb quelcom que fos ja un prolegomen del mateix pressupost. Igualment, d'infraestructures; d'estimular la dedicació exclusiva dels professionals; de renovació d'aparells; d'ajuntar salut amb recerca –no només per prevenció i vigilància epidemiològica, sinó per avenç de cara al futur, com en el seu dia va ser el programa Visc–, enfortint a fons la salut pública.

I en aquest sentit, els vull recordar situacions tan urgents d'acció, com és l'atenció primària. I que s'ha tornat a posar en evidència amb la nova onada que hi ha hagut de covid. És una necessitat no només d'equipaments, sinó de multiplicació

dels camps que l'atenció primària pot..., on pot actuar, de les seves responsabilitats, de la seva autonomia i de que de debò sigui el primer graó que pugui abordar aquestes problemàtiques. Atenent tots aquells potencials pacients per la pandèmia. Amb la qual cosa, a més, podríem apaivagar o modular o esmorteir el que torna a significar el que, quan va a parar la patacada als hospitals, doncs, a banda que tornen a créixer els índexs d'hospitalització i d'UCIs, torna a decreïxer la possibilitat d'atenció d'allò que estava programat amb tota una sèrie de dates, de malalties que requereixen una atenció sanitària.

Hi ha un gran capítol que hem anat solucionant, però que encara els demanaria que tinguessin en compte la lliçó del 2020, perquè avui encara no està del tot solucionat, que és donar molta més informació, molta més transparència, de quina és la situació real i de què cal fer en cadascun dels casos. Soc conscient que el que diem de vegades topa amb la resistència per part de sectors de la ciutadania de complir amb allò que forma part de la informació i les recomanacions. Només cal veure espectacles de fa molt pocs dies, però..., això és el que passa, però l'acció política de govern ha d'actuar sobre el que passa. I ha d'intentar minorar i disminuir el que succeeix.

Un segon gran camp, evidentment, és el de la gent gran. I em resisteixo a dir-los «residència», que sembla ser la paraula miraculosa. No, vull dir «política per a la gent gran». Un canvi a fons de la política de cara a la gent gran. Revisant també l'actual model residencial. Amb la capacitat d'afrontar, en general, el que significa residència i gent gran. «Residència», no «centre sanitari» ni «hospital», residència, lloc per viure i gent gran. I el que significa aquest binomi en casos de covid, com és la precaució, la prevenció, la mida dels centres, l'atenció social i mèdica a les persones usuàries, els protocols, els recursos humans, la ràtio de professionals, la retribució d'aquests professionals, la relació amb les famílies, el que són els recursos alternatius a les residències. Torno a la idea de política per a la gent gran, tant de pisos tutelats com de suport a la mateixa llar.

Un tercer apartat en aquesta definició social, evidentment, és el que s'ha patit en el dret a l'educació, amb el tancament dels centres. Calen mesures de prevenció que no interfereixin directament en l'activitat docent. Cal ser capaços de combatre també en plena covid el que pot reiterar un defecte, el més important que tenim en el sistema educatiu, que és la desigualtat. La segregació o igualtat d'oportunitats per arribar al dret a l'educació. El síndic, de bell antuvi, molt al començament, quan es tancaven centres, demanava que hi hagués presencialitat, i que hagués progressiva presencialitat i garantir la presencialitat en el futur.

I demanava que es mimessin, més encara, els centres educatius amb elevada complexitat, davant de la crisi. I que es fessin convocatòries d'ajuts per a l'escolaritat per l'alumnat socialment desafavorit. I amb suport d'aquests centres d'elevada complexitat vàrem fer, fins i tot, un informe monogràfic al respecte, i de programes de reforç escolar i d'acompanyament familiar a través dels plans educatius d'entorn. I que es combatés, òbviament, l'absentisme i la desconnexió. Vull dir amb satisfacció que, mentrestant, el pacte per la segregació anava avançant i va donar com a un primer fruit el decret d'admissió, que ja comença a incloure elements del pacte, o el càlcul del cost de la plaça escolar, en plena pandèmia, i que és un tema molt important per a qualsevol de les polítiques educatives que vulguin fer vostès, siguin partidàries d'un model o d'un altre. Ara sabem què és el que realment costa a la societat la plaça educativa d'una persona.

Vull assenyalar, en quart lloc, el tema dels treballadors. Dels treballadors autònoms, dels treballadors per compte aliè; del que va significar el confinament i l'empobriment de molts sectors. Totes les limitacions que hi va haver a la mobilitat i les restriccions que van afectar sectors sencers –i que continuen afectant a alguns dels mateixos sectors– i el que signifiquen els ERTOS i l'anomenat ingrés mínim vital, molt defectuós en la seva aplicació i en la seva utilitat. Tema que, evidentment,

s'ha de combinar amb altres transferències socials que requereixen una molt més gran coordinació, però, sobretot, un molt més gran compliment. I la manca d'ajuts suficients o de programes seriosos en la tramitació d'aquests ajuts, promoguts tant sigui per l'Administració central, com per l'Administració de la Generalitat –fins i tot amb el desconcert que provocava i que provoca que, de vegades, les persones no saben davant de qui han de planejar les seves problemàtiques.

Encara un tema tan important com els anteriors –i no em facin dir quin és el més important, no es tracta d'establir prioritats–, és com la pandèmia ens va plantejar noves regressions en el dret a l'habitatge. Es van emprendre mesures, tant pel Govern de l'Estat com de la Generalitat, com és la moratòria en les quotes hipotecàries; com és el que significaven els microcrèdits; o la suspensió amb caràcter temporal de llançaments judicials. O ajudes d'urgència social. Però avui continua essent quelcom devastador el com afecta la crisi a aquest dret de l'habitatge. I els hi demano, si us plau, plantegin un pacte nacional sobre el dret de l'habitatge.

Promoguïn el que pot ser una trobada, com hem fet en altres camps, de tots els sectors implicats, on cadascú pot tenir les seves raons, per trobar el denominador comú, per aprendre d'experiències properes de societats que van molt més avançades que nosaltres, que demanen consensuar mesures estructurals. Que no seran per demà, que no tenen mai resultat l'endemà, que ningú pot fer la demagògia de dir: demà farem tal cosa, ni cap institució de la mida que sigui –com alguna molt propera a nosaltres, que s'ha quedat molt endarrere en el compliment dels seus compromisos en habitatge–, per un tema que demana tres, quatre, cinc anys com a mínim de perspectiva.

El síndic va impulsar una taula d'emergència social per dos motius. Primer motiu, perquè el covid, la pandèmia, l'herència més punyent que ens va deixant és la crisi social; l'obertura encara molt més profunda de les desigualtats socials. I per un segon motiu, a la trinxera, de vegades –i soc molt suau dient «de vegades»– els poders públics no hi eren. Sigui per por al covid, pel que sigui, i es tancaven dependències. Els protagonistes de la Taula d'Emergència Social no van ser mai a la trinxera. I em refereixo a la Taula del Tercer Sector, a Dincat, a Càritas, a Creu Roja, a Amics de la Gent Gran, al Banc dels Aliments, a la Comunitat de San Egidio, a Fundesplai, a Arrels..., entitats d'origen privat que fan un gran servei públic, i que han de ser considerades com un servei públic. Si més no perquè han estat sempre al front d'aquestes problemàtiques.

Nosaltres, el 30 de juny els vam presentar una declaració –parlo de 2020– que pretenia fixar les bases sobre com abordar aquestes urgències. Vostès o els seus predecessors estaven discutint en aquesta casa..., començaven a discutir sobre els efectes de la pandèmia. Nosaltres els vam lliurar aquest document. I després, quan vam conèixer totes les resolucions que es van votar a l'hemicicle d'aquesta cambra, vam reelaborar aquest document i el vam lliurar al Govern, en una sessió que vam fer de diàleg: Taula del Tercer Sector, Taula d'Emergència Social del síndic i els consellers més afectats, presidits pel vicepresident que feia les funcions de president, i vàrem intercanviar elements al respecte, i els puc dir que tinc el compromís de l'actual president de fer una segona edició de la mateixa sessió.

Parlàvem del que és l'emergència humanitària més immediata, que continua essent vigent –repassin el que allà es diu–, lo que no es pot esperar a demà, lo que jo no els admetré a cap Administració, que em diguin: «Hi ha una llista d'espera»; no hi pot haver llista d'espera per a l'emergència.

El que és, en segon lloc, a les reformes estructurals, que poden programar amb les prioritats que vostès i els governants decideixin. I el reconeixement legal i pressupostari d'aquestes entitats amb les lleis que vostès poden fer al respecte, perquè tinguin una carta molt més potent per continuar actuant com actuen.

Un apartat molt important de lliçons de la crisi del 2020 és la del territori i del consum. Tots varen dir: «Mira, quina lliçó ens dona la crisi del covid, que ara re-

sulta que hi ha menys contaminació a les nostres ciutats i pobles. Hi ha molta més protecció del nostre medi ambient, hi ha un sentit molt més racional del que és viure en aquesta Terra.» No vull fer catastrofisme. Sí que soc conscient que soc telegràfic: estem anant endarrere. Sembla com si no haguéssim après la lliçó. La lliçó va ser molt clara i tothom la va reconèixer. Ara sembla que ara torna a valer tot i qualsevol projecte ha d'anar endavant. I ha d'anar endavant sempre que algú ho proposi i digui que té els calés per invertir, i que, si no, ens quedarem empobrits. Siguin molt curiosos. Aprenquem-ne, d'aquesta lliçó, que és planetària. I que, en el cas de Catalunya, hi tornen a haver –i els ho puc dir per les queixes que torna a rebre el síndic, com indicador– agressions mediambientals.

Hi ha un risc, en projectes que coneixem, que es perdi la lliçó del que hauria de ser projecte a partir del punt zero. No es tracta de dir: «No, no, és que tot lo que ens proposen compleix amb la normativa»; no. Primer ens han de proposar quelcom que sigui necessari per incrementar la qualitat i el desenvolupament del benestar de la població. No perquè estigui molt ben articulat i tingui els cabals suficients, sinó perquè, a partir d'un punt zero, com fan a les ciutats més avançades, allò pugui ajudar a incrementar la qualitat de vida del conjunt de la població. I tornem a caure al parany d'oblidar-nos d'una lliçó tan elemental com aquesta. Els puc fer un llistat bastant extens al respecte.

Em seria molt fàcil recordar el que ara està present, fins i tot amb el darrer canvi de Govern que hi ha hagut en aquest Estat, del que significa el transport públic, Rodalies. O el que signifiquen tots els deutes pendents que hi ha, d'inversió pública i d'execució d'inversió pública programada en molts aspectes de la realitat de Catalunya. O el que signifiquen els subministraments bàsics, començant per l'energia, i el que significa el dret bàsic d'accés en aquest subministrament, i com els poders públics l'han de garantir. I deixo de banda anàlisis de qüestions de què vàrem tenir també un munt de queixes al respecte, com l'accés a ajuts tipus bo social elèctric, o un altre tipus, que estan pendents d'un autèntic desenvolupament.

Voldria cridar-los l'atenció també, d'aquest informe, sobre el que afecta al dret a la bona administració. Saben vostès que és un dret que està reconegut al Tractat de Lisboa, que és un dret tan important com qualsevol dels altres drets, que és un dret fonamental, i que en el nostre cas, a més, va acompanyat del retard que tenim en l'aplicació de quelcom que en les ciutats europees més avançades que nosaltres és l'estat normal: el dret a la transparència i a l'accés a la informació.

I els hi puc dir que estem notant en els dos darrers informes al respecte, de monogràfics sobre el tema, i que està recollit en aquest informe anual del 2020 i ho estarà, dissortadament, en el 2021, un alentiment en el compliment per part de les administracions, d'aquests drets tan elementals. Avancem en algunes qüestions, però sembla ser que allò que al començament vam començar amb molta empenta, es va alentint. Com, per exemple, nomenar responsables en les administracions per fer complir aquesta qüestió. O com, per exemple, elegir i enfortir la GAIP, que és l'instrument essencial per garantir que la gent tingui accés a la informació. O en el compliment de mesures, que és una mica asimètric, dependrà de la capacitat i recursos de les administracions, però que hauríem d'aconseguir universalitzar en tot el territori.

També a l'apartat de drets i de bona administració vull assenyalar que l'estat d'alarma va comportar l'adopció d'una sèrie de mesures explicables per raons d'actuació sobre la pandèmia, que corrien un perill de restringir drets fonamentals com és el dret de reunió, com és el dret de manifestació, com és la llibertat d'expressió. No sempre s'ha estat suficientment curós. De vegades, des de la conselleria d'Interior de la Generalitat es van emetre prohibicions que, al nostre entendre, atemptaven clarament contra drets fonamentals. I, per tant, hauríem de revisar i modular que mesures preses no es repetissin, en tant que afecten aquests drets fonamentals.

En aquest apartat, vull assenyalar quelcom que el 2021, com a síndic puc dir que comencem a vincular, que és que encara alguns ajuntaments, no pas petits, es resisteixen a complir amb un dret tan senzill com és el d'empadronar. Reconèixer la gent que viu amb nosaltres. No inventar-se res. El que diu la *ley de bases de régimen local*, de fa moltíssims anys. La fotografia de la gent que viu amb nosaltres. Tant pel respecte dels drets de les persones que viuen amb nosaltres, com perquè no se'ls negui accés al que tenen dret quan viuen amb nosaltres, com perquè la pròpia institució que disminueix el nombre d'empadronats, disminuirà també el càlcul de possibles ajuts que rebrà a partir del que és la legislació avui vigent.

En aquest sentit, encara de drets, vull recordar-los que el síndic va elaborar amb un conjunt d'experts, on hi havia –perdonin que faci, ara sí, publicitat, malgrat que és gent, fins i tot, que no pertany a la institució del síndic, sinó que col·laborava amb el síndic– gent de primeríssima línia, de coneixedors del dret constitucional i de dret electoral, quan vam fer un informe sobre la possibilitat d'eleccions a Catalunya. I vàrem advertir que calia respectar una sèrie de drets fonamentals, conciliables amb el dret a la salut, perquè no quedessin, com van quedar, collectius importants exclosos de poder exercir el seu dret de vot.

Perdonin que els hi digui –ho lamento molt si algú se m'enfada– que encara em sorprèn que no fos un escàndol parlamentari que les eleccions darreres van tenir un 20 per cent de baixada de participació. És quelcom molt important en democràcia. Va haver els seu *rifirrafes*, quan al final els governants van decidir ajornar les eleccions i després va haver una resolució del Tribunal Superior de Justícia, impedit aquest ajornament. Però independentment de la història concreta, els parlo d'un informe del novembre de 2020, on plantejàvem un conjunt de mesures que s'haurien d'haver realitzat a les Corts Generals o al Parlament de Catalunya, que estan pendents –continuen estant pendents–, que no van ser ni tingudes en compte quan les eleccions a Euskadi i a Galícia i que seria bo que vostès les possessin en agenda. No ho dic perquè hi hagi d'haver una nova contesa propera, sinó per mantenir i garantir un dret tan important com és el dret de vot, la base del sistema democràtic, amb totes les seves garanties.

I encara en aquest apartat dels drets, el síndic advertia que es multiplicaven impunement abusos racistes, abusos de violència contra les dones, contra collectius vulnerables. I evidentment, saludant que el 18 de desembre de 2020 el Parlament aprovés per unanimitat la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació, que estableix una regulació i mesures de garanties bàsiques per fer efectiu el dret a la igualtat de tracte, la no-discriminació per religió o per conviccions, per discapacitat, per origen racial, per llibertat sexual, etcètera. I parlàvem que calia erradicar tot tipus de persecució, que malauradament, estem contemplant en paral·lel a la mateixa crisi.

Jo els feia, en aquest informe, en nom de tota la institució, quatre crits d'alerta. Un crit sobre els serveis públics que calia enfortir, que els he citat, tant el que era la salut, el servei públic d'educació, com els serveis socials. Un crit de combat frontal contra la precarietat, la pobresa i la vulnerabilitat; de totes les persones vulnerables, autòctones o migrades, treballadores i emprenedores a Catalunya. Un crit en defensa del medi natural del nostre país, del nostre hàbitat, amb l'alternativa zero que els he explicat. I un crit en el marc de successius esdeveniments d'estat d'alarma, per ser molt curosos i vigilar amb zel les limitacions de drets.

Nosaltres, a cada informe afegim un conjunt de dades que els poden servir per saber quan la institució està sent atesa, rebuda i quina és la resposta que dona als ciutadans. L'any 2020 vam batre tots els rècords. És l'any que hem tingut més queixes de tota la història de la institució. Seria fàcil dir i és absolutament acceptable –és clar, hi havia la pandèmia, on molta gent ni podia traslladar-se a les administracions– que fos així. Els puc dir que entre queixes, expedients tramitats i consultes, anem a desenes i desenes de milers de persones, homes i dones, que van confiar en el Síndic de Greuges, de tot tipus, de totes les classes i de tots orígens. Els puc dir

que l'any 2020 tenim un 98,9 per cent de resolucions del síndic acceptades total o parcialment, la qual cosa dona un índex molt elevat de resposta positiva per part de les administracions, amb el que significa la recomanació del síndic.

Que hem incrementat molt el seguiment electrònic amb seu electrònica dels expedients. Qualsevol persona que accedeix al síndic pot, immediatament s'hi adreça, seguir pas a pas què s'està fent amb la seva matèria. Però això no deixa que..., tinguem en compte que la bretxa digital encara ens deixa parts importants de la població que ni seu electrònica, ni cita prèvia, ni accés telemàtic; no són els instruments més idonis per fer front a problemàtiques molt punyents. La qual cosa demana altre tipus de disposició i de compliment de la relació amb la ciutadania.

Som conscients que el síndic ha d'anar més enllà en la difusió i presència entre la població. I per això estem multiplicant tant com podem les visites a punts del territori. Zero euros gastats en publicitat. Difusió constant de presència trepitjant territori i obrint despatxos, oficina, a tot el llarg de barris i de ciutats de Catalunya. Reunions amb tots aquells actors socials que es presten a un treball i col·laboració amb el síndic, òbviament, l'any 2020 sovint de forma telemàtica, i multiplicant el servei itinerant d'atenció a les persones que, òbviament, durant el 2020 una bona part, com està a les xifres de l'informe, van ser de forma telemàtica. Mimant el treball en xarxa, amb síndics locals, amb síndics universitaris, amb altres defensors autonòmics, amb el Defensor del Pueblo. I òbviament, gaudint de l'enorme avantatge que és la nostra intensíssima relació amb defensors de societats més enllà dels Pirineus, que ens porten avantatge quant a coneixement de totes aquestes problemàtiques.

No sé si els he avançat alguna de les qüestions que estaran incloses en el futur informe que es presenti des de la institució del síndic en aquest Parlament 2021. Però és evident que hi han qüestions recurrents, avui, a juliol del 2021, sobre el que els vàrem relatar a l'informe de què disposen, de 2020.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, síndic. Ara, si..., passariem al torn dels grups parlamentaris, també per poder defensar el seu posicionament de grup referent a l'informe exposat pel síndic. En primer lloc, li donariem la paraula al Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar. I tindria la paraula l'il·lustre diputat Oscar Aparicio Pedrosa.

Oscar Aparicio Pedrosa

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) Pago la «novatada». *(El diputatriu.)* Perdoneu..., doncs això, bona tarda a tothom. Vostè ha fet una extensa..., tot i que evidentment no és tan extensa com un informe de quatre-centes pàgines; nosaltres no tenim tant de temps –no sé si al final seran deu o quinze minuts; quinze, veig–, en tot cas, bé, nosaltres, tots en som coneixedors, eh?, que se'ns presenta un informe en un any que ha estat atípic. Ha estat atípic per a tothom, en funció de..., bé, de la crisi de la pandèmia que hem tingut, que ha tensionat tots els serveis públics d'aquest país, que han hagut de donar resposta a aquest allau de peticions i d'ajuts econòmics.

Vostè hi feia referència, parlava d'una implicació del personal, que s'han construït noves instal·lacions. Ho centrava bàsicament en el tema de sanitat o de salut. Però nosaltres entenem que s'ha d'anar un pas més enllà. I s'ha de buscar les conseqüències d'aquesta situació. I per nosaltres, les conseqüències són que ara, durant molt de temps, hi ha hagut retallades, hi ha hagut privatitzacions en els serveis i molts ja avançàvem –i vostè en algun dels informes també ho avançava– que això podia passar. I vostè hi ha fet referència, fins i tot en el fet que un quaranta per cent, crec que és un trenta-set i mig per cent, dels temes socials són els que..., és el volum que ha tingut. I això, al nostre entendre, és clarament..., ve donat pel fet aquest, doncs, que la gent en un moment de crisi, sigui econòmica, com hi ha hagut..., posteriors, o sigui, en aquest cas, de crisi sanitària, busquen tenir uns serveis eficients,

eficaços, de qualitat i, sobretot, tenir aquests serveis. I per nosaltres, aquesta és la principal lliçó que tots plegats n'hauríem d'aprendre. El Govern també.

Respecte a les dades, que seria molt interessant però no tinc temps per comentar-les, sí que vostè ara feia referència a la bretxa digital, a la relació amb la ciutadania, a les visites pel territori. Jo ja li vaig comentar l'altra vegada en els passadissos, que soc de la Bisbal d'Empordà i m'ha sorprès, per exemple, que quan van fer la visita a la Bisbal d'Empordà, que és una població, doncs, de 1.500 habitants, amb el nucli d'influència, 15.000 habitants, tinguéssim només dues persones o dues visites, o atenguessin dues peticions. Per tant, nosaltres sí que és un dels punts que, entenem que no és el moment de parlar-ho, però sí que seria un dels punts, entenem, a millorar, perquè, ja que es fa l'esforç, doncs... Aquest any vostè deia que no s'ha gastat o no hi ha hagut despesa en publicitat, però sí que és veritat que si es fa aquest esforç, el que hauríem de mirar és que el màxim de la població hi anés. I per això no cal aquest desplaçament o no cal aquesta inversió, sinó, com vostè deia, doncs, diferents convenis o fins i tot promocionar..., perquè vostè parlava de la relació amb síndics locals o amb defensors locals, però és que molts defensors de la ciutadania, com molts ajuntaments, molts municipis no la tenen, aquesta figura. Per tant, potser també aquesta seria una línia de treball.

Del seu informe, ja entrant-hi una miqueta... –no crec que em doni temps a parlar de tots els temes que vostè ha tractat, però sí d'alguns importants–, vostè en el seu informe parlava de les mancances en funció de gent gran, especialment en el moment del decés i l'acompanyament dels familiars; de salut mental; d'accés als serveis socials, i d'accés als serveis d'atenció primària. Nosaltres, tots aquests..., jo crec que en això coincidim tots els grups, en som coneixedors i a més, crec que hi estem..., podríem tothom estar-hi d'acord, però sí que és veritat que nosaltres anem un pas més enllà. I creiem que el problema no és tant el que es va trobar en aquell moment, el 2020, sinó que, per desgràcia, entenem que encara no s'han solucionat aquestes mancances que es van detectar fa un temps enrere.

Cinc onades de pandèmia després, i ara aquest..., per desgràcia, ens trobem amb la mateixa situació. Tenim molta més experiència, tenim molt més coneixement, però a dia d'avui –i qui parla ho ha viscut en primera persona– hem tingut un col·lapse del 061; col·lapse en els CAPs, és impossible contactar amb molts d'ells; gestors covid desbordats, que no poden fer el seguiment; la queixa dels professionals de l'atenció primària... És a dir, en aquests moments encara no..., el Govern, en tot cas, no ha trobat la solució a com enfortir o com millorar el que vostè deia, aquestes mancances que hi havia en tot el sector sanitari, i especialment, en el sector de la primària.

Entenem, per tant, que un dels objectius bàsics, i que vostè ho apunta en el seu informe, és recuperar tot el sistema sanitari, especialment la primària. Sí que és veritat que en algun moment es fa referència a aquesta adaptació de la primària a les noves tecnologies, però, nosaltres entenem que això ha de ser un complement en positiu, evidentment, però que això no ha de ser un element de substitució de la presencialitat en detriment de l'atenció als usuaris, als pacients. Per nosaltres –i vostè en feia esment– és fonamental dotar de pressupost la sanitat primària en tot el seu abast.

Altres aspectes, que vostè també els deia o els posava en el seu informe, són els efectes directes i indirectes de la pandèmia en la malaltia i també amb relació al confinament que vam patir, que alguna vegada estem patint. Cal assegurar una continuïtat i una atenció específica en aquests temes de salut, sobretot en els temes de salut mental, especialment en la franja de població més vulnerable. Entenem que cal potenciar la xarxa de serveis comunitaris. I per això, no partim d'una situació gaire favorable. Cal assegurar que tinguem recursos i que els tinguem d'entrada, no anar adaptant en funció..., de manera improvisada i en funció de com es deriven les conseqüències.

També –i em sembla que vostè en fa esment– el tema de les llistes d'espera. Ja era un dels objectius o una de les mancances que hi havia en el sistema sanitari i és evident que, un cop superada o en fase de superació aquesta pandèmia, aquestes s'han incrementat i s'han incrementat molt.

Passant al tema de les prestacions, que vostè també hi ha fet referència, vostè ha parlat de l'ingrés mínim vital, que és evident que al seu inici va tenir problemes d'adaptació, però nosaltres també hem trobat a faltar una miqueta parlar més de renda garantida de ciutadania. És veritat que vostès en parlen, a l'informe, fan referència a que s'ha hagut..., a aquesta modificació durant l'any 2020, però, clar, nosaltres entenem que era un instrument..., importantíssim que funcionés. Jo crec que el síndic hauria de, en aquest cas, posar-hi molta més rellevància, molta més incidència.

A l'Informe de l'Observatori del Treball i de Model Productiu es parla que la mitjana de titulars de la renda garantida de ciutadania és de 30.700 quan els destinataris objectius serien 122.000. La comissió promotora de la renda garantida també comenta o informa que es deixa fora set de cada deu persones que la necessiten. Per tant, sí que sense voler, doncs, justificar l'errada que va haver-hi en el seu moment en la implementació de l'ingrés mínim vital, també és cert que la renda garantida, que porta quatre anys de vigència en aquest país, doncs, tampoc no funciona i pel que veiem en aquest moment, tampoc no té una garantia que funcioni en un futur.

Vostè em sembla que avui no hi ha fet referència aquí, però sí que hi fa referència en el seu informe..., són tots aquells ajuts a autònoms i empreses que es van donar en el seu moment. Nosaltres també creiem que una cosa que hauria de millorar, i és veritat que en els últims temps sembla que millora, és el caos –i permetin-me l'expressió– que va haver-hi en el seu moment, quan es van començar a fer, per part del Govern de la Generalitat, aquests primers procediments. Van ser procediments de concurrència no competitiva, per ordre cronològic, de sol·licituds presentades fins a l'exhauriment de la partida pressupostària, cosa que ja en aquell moment tothom entenia que no era la manera ideal de fer-ho, perquè, a més, va provocar un col·lapse al web del departament i quanties totalment insuficients.

Si ho recorden, al mes de novembre el Govern va obrir una línia d'ajuts a les persones autònomes. Era un pagament únic de dos mil euros. Doncs, de les 500.000 persones sota aquest règim laboral que hi ha a Catalunya, només deu mil van poder accedir a aquests ajuts. Per tant, nosaltres sí que creiem que amb major incidència cal fer, ja dic, no tant per preveure..., o com a mínim, per preveure el que pot passar més endavant. I que, per tant, aprendre d'aquests errors.

Sí que li haig de dir que vostè no hi ha fet referència i jo, particularment, entenc que s'hi hauria de fer més referència no només avui sinó també en els informes, és al món del discapacitat. Aquesta pandèmia, si alguna cosa ens ha fet veure és que els protocols no estaven pensats per aquestes persones amb discapacitat. Molts cops aquest col·lectiu era inclòs com a persones de la tercera edat o equiparats o assimilats a persones de la tercera edat, quan les necessitats, les situacions són completament diferents. Al meu entendre, aquestes persones, aquest col·lectiu de persones amb discapacitat física i mental ha quedat molt invisibilitzat. Ja ho dic, eh?, no només perquè no es tingués en compte en aquests protocols aquestes necessitats específiques que tenien, sinó perquè, al nostre entendre, s'han vulnerat bona part dels seus drets.

Per què? Perquè s'han tancat aquests serveis. Si vostè feia referència al sector educatiu, al tancament d'escoles, en el cas dels discapacitats va ser pitjor: no només va ser tancament dels serveis educatius especials, sinó que va ser el tancament dels CETs, tancaments en molts casos dels pisos tutelats; no va haver-hi informació prèvia, no va haver-hi mesures alternatives. Tot això sense cap planificació. Però, a més, continuen, en aquest món, les mancances. No tan sols en el finançament, que també,

del SOIs i dels STOs, sinó ja també per no parlar de la pervivència d'aquest sistema diferencial que, a hores d'ara, jo crec que poca gent o ningú l'entén.

I relacionat amb això, també la infància i adolescència. Actualment tenim una taxa de risc de pobresa infantil a Catalunya de al voltant del 31 per cent. Aquesta és la xifra més elevada dels últims deu anys. Sé que hi han fet referència en diferents informes. Nosaltres entenem, també, que aquest és un dels col·lectius que, ja ho dic, en aquesta postpandèmia o esperem que en aquesta postpandèmia sigui, doncs, dels col·lectius que s'hi treballi. Que es treballi en un model de lleure basat en aquest dret d'aquests infants i no pas en un sistema, com a vegades sembla, que depèn molt de la solvència econòmica que tinguin pares i mares. Des d'aquest punt de vista, creiem que cal recuperar l'any de confinament pel que fa als seus espais de socialització. Entenent el lleure com un espai socioeducatiu, que ajudi infants i joves a transitar cap a l'edat adulta.

En temes d'ensenyament, d'educació, a nosaltres ens fa l'efecte, i em sembla que vostè ho apunta a l'informe, que aquesta pandèmia el que provoca és un increment de les desigualtats educatives. En primer lloc perquè, malgrat alguns esforços o els esforços de donar suport a l'aprenentatge remot, molts estudiants no hi van tenir accés.

També l'escola a distància no ens sembla que hagi jugat amb la mateixa eficàcia el seu paper compensatori. Bona part d'aquesta limitació no només té a veure amb l'escletxa digital, que també, sinó en el fet que el pes ha caigut moltes vegades en les famílies, i per tant, no totes les famílies tenen la mateixa capacitat d'ajudar o el mateix capital instructiu i cultural respecte a poder ajudar els menors. I en tercer lloc, perquè no totes les escoles van respondre de la mateixa manera davant d'aquesta suspensió de les classes. La majoria van intentar adaptar-s'hi; unes poques van parar, pràcticament; altres van mantenir una certa vinculació, i altres van proposar avançar en la matèria. Això, *de facto*, el que ha suposat és un desequilibri, una diferenciació entre els usuaris.

Vostè també parlava de l'habitatge, no m'hi estendré, perquè hi podem estar d'acord. A mi i al nostre grup el que ens sembla és que s'ha anat a polítiques reactives, però no actives. Vostè hi feia referència i com que hi coincidim força, doncs, no m'hi estendré més. Només únicament que potser segurament el que hem trobat a faltar en el seu informe és que feia una referència a l'habitatge en global, però al nostre entendre no detallava els problemes que tenia o que tenen l'emancipació juvenil a l'hora de parlar del dret a l'habitatge. Entenem, doncs, que calia fer més incidència perquè en aquests moments ser jove i tenir habitatge són dues qüestions gairebé impossibles de casar.

I ja per anar acabant, bé, vostè ha fet referència a altres... molt interessants, però que no em donarà temps de tractar, com és el tema de les eleccions, d'empadronament, de la bona administració i transparència, que nosaltres entenem, doncs, que són molt importants i que, per tant, amb aquesta –diguem-ho així– petició que ens ha fet perquè els tractéssim i perquè els desenvolupem, especialment a enfortir la GAIP.

Em quedarà per comentar tot el tema de les agressions LGTBI-fòbiques i tot el tema que vostè no hi ha fet referència ara, però sí que hi ha a l'informe. I d'aquí sí que m'agradaria extraure'n alguna conclusió. Ens hem centrat, com hem dit, en alguns dels punts que hem considerat que eren importants i que, de fet, amb les quatre-centes pàgines de l'informe, doncs, es tracten aquests i molts més, com d'altres que no s'han tractat, com la seguretat ciutadana; relació amb les administracions; el sistema penitenciari, l'accés a la justícia, ja de per sí deficient prèvia a la pandèmia, i que aquesta pandèmia, doncs, encara ha suposat una pitjor prestació d'aquest servei, amb sales de vista i comissaries que no estaven adaptades per a les videoconferències.

Com li he dit, nosaltres entenem que aquestes conseqüències negatives de la pandèmia es podien haver superat o evitat o, si més no, palliat, si s'haguessin revertit les retallades en serveis públics dels anys més greus de la crisi. A més, a nosaltres el que sí que ens agradaria és que aquesta experiència acumulada servís per enfortir aquests serveis públics, servís per fer un nou pressupost, que vostè també hi feia referència, que crec que seria importantíssim per aquest país tenir un nou pressupost, que s'ha quantificat en uns 2.000 milions d'euros més els milions que tindria..., la capacitat econòmica que tindria la Generalitat per fer noves polítiques de sanitat, de serveis públics, etcètera.

Nosaltres sí que li haig de dir que, amb la intervenció si més no, és l'opinió personal..., la seva intervenció d'avui li reconec una major contundència envers el Govern de la que jo havia percebut mirant vídeos d'altres vegades. I, per tant, entenc que és un pas positiu perquè aquesta és la funció que té, entenem nosaltres, el Síndic de Greuges. I el que sí que demanem i en aquest cas no és tan a vostè com sí que als grups que donen suport al Govern, que passem tots plegats, sobretot ells que tenen més capacitat de fer-ho, de l'aplaudiment als seus informes al compliment dels mateixos. Jo crec que aquestes mesures que vostè ha detallat, en aquest i en altres informes, moltes són molt positives. Vostè feia esment a fer un gran pacte pel dret a l'habitatge. Entenem que aquesta és la manera de fer-ho. I, per tant, emplacem els partits polítics que donen suport al Govern a posar-s'hi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Sí; gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I tindria la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Muchas gracias, señora presidenta. Buenas tardes, señor Ribó. Aprovecho también para saludar al señor Saura y a la señora Larios, que nos acompañan hoy. Y mire, en una comparecencia anterior, usted me puso en duda que era el defensor autonómico que más cobraba de los nueve que hay. Y mire, es una información del portal de transparencia. Como no sé si voy a tener ocasión de volvérselo a comentar en ocasiones venideras, aprovecho para decírselo ahora.

Síndic de Greuges de Cataluña, 129.373 euros brutos anuales. Le siguen, por orden, y desde los 90.000, la Valedora de Galicia, el Síndic de Greuges de la Comunidad Valenciana, el Ararteko del País Vasco, el Procurador del Común de Castilla y León, el cargo de Justicia de Aragón, el Defensor del Pueblo de Navarra, el Defensor del Pueblo de Andalucía y el Diputado Común de Canarias, con un sueldo de 61.902, que es menos de la mitad de lo que cobra usted. Pero es que no nos sorprende, porque usted se suma a la larga lista de más de trescientos sueldos públicos de miembros del ejecutivo, asesores, cargos públicos de la Generalitat, de la Administración autonómica en general, que superan el salario del propio presidente del Gobierno de España, en un ejercicio de despilfarro mayúsculo.

Y, además, de este salario astronómico, pues hay gastos más que cuestionables a costa del erario público, como la famosa lámina de agua, junto a su despacho, que no voy a entrar en si era una piscina o si era algo ornamental para recrearse la vista desde su escritorio. Pero que, en cualquier caso, en ambos casos sería una vergüenza que el dinero público se invierta en estos caprichos. Me parece que no es un ejercicio de sobriedad y austeridad que son propios de la institución que usted preside.

Mire, en VOX vamos a seguir exigiendo la supresión de la figura del Síndic de Greuges, porque nosotros tenemos muy claro que queremos desmontar el estado del bienestar de los políticos y recuperar el estado del bienestar de las personas. Los españoles, los catalanes, ya tenemos al Defensor del Pueblo que regula el artículo 54 de la Constitución y que extiende su función de garantía de derechos y libertades a todos los españoles en todo el territorio nacional y frente a cualquier Administra-

ción. Y, por tanto, le convierte a usted –y no lo digo a título personal, sino en cuanto a la institución– en una figura innecesaria por ser una duplicidad y, además, perdóneme que le diga, muy cara.

Y en cuanto al informe del Síndic de Greuges de 2020 quería hacer mención a algunas cuestiones particulares, más por lo que no se dice, que por lo que sí se dice. Mire, en relación con la pandemia, en el 2020 el virus del covid se juntó con el virus de la incompetencia. Salvador Illa y Fernando Simón fueron los mayores y más peligrosos negacionistas. «No habrá más allá de dos o tres casos diagnosticados»; esta frase quedará para la historia. No a las PCR's, no a las mascarillas, no a los test de antígenos en las farmacias; no a la variante británica, no al cierre de Barajas..., todo lo que dio lugar, tristemente, a que llegáramos a liderar todos los *rankings*. Fuimos récord en fallecidos, récord de infectados y récord de sanitarios contagiados.

Además, se compró material tarde y mal. Y en ocasiones, a empresas fantasma de dudosa reputación. Faltaron EPIs, faltaron mascarillas, faltaron respiradores, y en Cataluña se hizo un ejercicio, un nuevo ejercicio de sectarismo, casi criminal, al impedir al ejército, a la Unidad Militar de Emergencias, llevar a cabo labores de desinfección en las residencias de la tercera edad. Mire, en Tarragona, la circunscripción por la que yo soy diputado, todos tenemos muy presente el caso de la residencia Nostra Llar, en la que fallecieron cuarenta personas en soledad, y sin poderse despedir de su familia. En la que se impidió a la UME llevar a cabo esas funciones de desinfección. Y nosotros esperábamos, por parte del *síndic*, una condena más enérgica, tanto en lo referente a las condiciones con las que nuestros sanitarios tuvieron que afrontar la emergencia sanitaria, como con relación a nuestros mayores en las residencias, por la pandemia, sí, pero también por decisiones políticas gravemente desacertadas.

Un segundo aspecto que yo quería tratar en esta comisión es el de los derechos civiles y libertades públicas. Mire, hay una frase en su informe, en la página 16, que por sí misma, lo desacredita por completo y que pone de manifiesto que usted sostiene siempre las tesis de los separatistas de una manera vergonzante. Y se lo transcribo textualmente: «En el context de les llibertats públiques, a més, continua constituint un greuge democràtic que les nou persones condemnades en la sentència del Tribunal Suprem en la causa del procés continuïn tres anys després de l'1 d'octubre de 2017 privades de llibertat. Raó per la qual caldria aprovar una llei d'amnistia sobre aquells fets.» Dice usted que habría que aprobar una ley de amnistía sobre aquellos hechos, señor Ribó. Usted sabe perfectamente que la amnistía no tiene cabida en la Constitución española.

La amnistía viene del término griego *amnesis*, «olvido». Y nosotros no vamos a olvidar nunca que esas personas fueron condenadas por los delitos más graves que se pueden cometer en democracia: sedición, malversación, desobediencia, atentando directamente contra la convivencia entre los catalanes. Han quebrantado la ley, que es lo que distingue la democracia de la tiranía. Y como decía Cicerón, el buen ciudadano es aquel que no puede tolerar en su patria un poder que pretenda hacerse superior a las leyes. Y usted, *síndic*, debería ser el *síndic* de los buenos ciudadanos y no el *síndic* de los tiranos.

Otro aspecto de los que quería tratar son los derechos lingüísticos de los padres. Mire, los estudiantes catalanes tienen derecho a recibir, durante la etapa obligatoria, una enseñanza que incluya el castellano como lengua vehicular, al menos, en un porcentaje ya establecido en la jurisprudencia, no inferior al 25 por ciento. Así lo han establecido múltiples resoluciones judiciales, de las que la Generalitat y el *conseller* de Educación hacen caso omiso una y otra vez. Y las incumplen sistemáticamente. El *síndic* debería estar al lado de estas personas, sobre todo en este tema tan sensible, en que mucha gente no denuncia por no significarse y por miedo a las represalias en el centro educativo de sus hijos. Y fíjese si existe un problema.

En este libro: *El adoctrinamiento escolar en Cataluña...*, es un libro que yo le recomiendo ávidamente, de Sergio Fidalgo y de Antonio Jimeno, al margen de que encontrará fotos de distintos institutos catalanes en los que hay lazos, esteladas, pancartas, murales, con frases tales como «*Vam votar, vam guanyar*» o «*República*», «*Construïm república*.» Esta es la escuela neutral y para todos que pretenden los separatistas. Pues bien, como le digo, en este libro se da cuenta de una serie de entidades creadas espontáneamente por personas que han visto sistemáticamente vulnerados sus derechos lingüísticos. Mire, le voy a leer algunas, la Asociación por la Tolerancia; la Asociación de Profesores por el Bilingüismo, el Foro Babel, Convivencia Cívica Catalana, Acción por la Mejora de la Enseñanza Secundaria, Impulso Ciudadano, Espanya i Catalans, Asamblea por una Escuela Bilingüe, Som a Temps, Españoles de a Pie, Hablamos Español, Aixeca't, S'Ha Acabat!, Universitaris per la Convivència. Yo le quiero preguntar, *síndic*, si usted ve normal que surjan más de catorce asociaciones pidiendo socorro lingüístico. ¿Merecen o no estas personas que se posicionen en defensa de sus derechos individuales frente al rodillo de la imposición lingüística por parte de la Generalitat?

Y mire, finalmente, y al hilo de sus reflexiones sobre derechos civiles y democracia, yo no quería terminar sin hacer una breve referencia al informe del Consejo de Europa, que no es propiamente la materia de este informe, pero como no sé si, como digo, voy a tener ocasión de volverle a ver, sí me gustaría hacer referencia al mismo, toda vez que es un informe que usted ha presentado a la presidenta del Parlament y a los presidentes de los distintos grupos parlamentarios a través de una carta en junio de este año, y cuyas falacias están en la base de muchas de las declaraciones de este informe y de otros anteriores.

Mire, este informe supone un ataque frontal a la soberanía de España y a nuestra democracia. El llamado informe Cilevics pretende enmendar la plana a nuestro Tribunal Supremo y decir si lo que ha sentenciado nuestra alta magistratura está bien o está mal, y ponerse por encima de la soberanía de España. El informe no se sostiene desde ningún punto de vista. Ni político, ni procesal, ni por supuesto político. Asume como propio todo el argumentario separatista que ha comprado también el Gobierno de Pedro Sánchez y es una maniobra propagandística para justificar los indultos.

Y el informe parte de premisas falsas que invalidan por completo el documento. Principalmente, que los políticos catalanes fueron condenados por opiniones realizadas en el ejercicio de su mandato político. Y esto es rotundamente falso. Los golpistas fueron condenados por sus actos delictivos, no por sus opiniones, y, en concreto, por subvertir el orden constitucional y por malversar fondos públicos. No necesitamos a ningún socialista letón que venga a hablarnos de derechos humanos y libertad de expresión. Esos que en Cataluña brillan por su ausencia por culpa del separatismo.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Tot i que debatíem l'informe al Parlament del síndic del 2020...

Sergio Macián de Greef

Señora presidenta, el último apunte era exclusivamente porque como parece que llegaran a un arreglo y no sé si tendré ocasión de volver a saludar al señor Ribó, que lleva diecisiete años y con un mandato prorrogado, a la vista de que no sé si será posible volver a hablar con él, he preferido comentarlo en esta comparecencia.

Muchas gracias.

La presidenta

Bé, passàriem a..., ara seria el torn del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular, que no hi són. Llavors ja passàriem al Grup Parlamentari d'En Comú Podem i tindria la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs agrair..., bé, bona tarda. Agrair i felicitar l'informe. Jo crec que l'informe, com el d'altres anys, pel que he anat veient, recull evidentment, com no pot ser d'una altra manera, l'activitat del Síndic de Greuges. I des d'aquest punt de vista, doncs, recull les queixes que han arribat, però també les actuacions d'ofici. Clar, una primera cosa a destacar és l'augment important, diguéssim, d'activitat amb relació a l'exercici anterior, de queixes que arriben. Bé, jo crec que això és..., té, diguéssim, una doble visió, una, positiva, amb relació a la pròpia actuació de la sindicatura, major coneixement, major confiança en adreçar-s'hi, i una altra, també que la realitat possiblement és més colpidora i que fa també que hi hagi més greuges en la societat que faci que la gent s'hagi d'atansar-hi, no?

Per tant, diguéssim, aquesta diríem seria una primera qüestió que possiblement, tal com es reflecteix a l'informe, l'augment d'activitat obeeix a una situació més agreujada on la situació social té més problemes o més dificultats, no? Fet, també, que fa que la major part o una part molt important de l'activitat faci referència a les qüestions de polítiques socials, com ja ressenyava el síndic en el seu informe oral ara, no?

Crec que de l'informe i de l'explicació que feia el síndic es deriven que d'aquestes queixes les demandes que cal adreçar a l'acció del Govern i també a l'activitat parlamentària seria incidir en els elements que estan a la base del mal funcionament d'algunes de les institucions que han de donar servei a la ciutadania. Per tant, diguéssim, actuacions en el terreny pressupostari, en el terreny organitzatiu i també en el terreny dels valors, no?, dels valors de la societat.

Crec que en el terreny pressupostari està clar quan hem vist que algunes de les limitacions amb relació als temes de salut venen derivats, diguéssim, de la manca de dotacions pressupostàries, sigui en plantilla, sigui en equipaments o sigui la pròpia situació..., el conjunt del sistema, no? Això seria també un tema organitzatiu quan parlàvem també de reforçar el tema d'atenció primària, no? És un tema pressupostari, però també és un tema de com organitzes els recursos disponibles per fer una política o una altra, no? Per tant, diguéssim, jo crec que ens hem de quedar amb la idea aquesta que hem d'actuar clarament sobre els pressupostos, sobre l'organització i sobre els valors, no?

Sobre els pressupostos i l'organització en els terrenys de la política social, els terrenys d'educació, en els terrenys de salut, en els terrenys d'atenció a la gent gran, no? I també coincidim en que no és només un tema de residències, sinó que és un tema d'atenció a la gent gran. Però també sobretot d'abordar el tema del model residencial, que té a veure amb pressupostos i també amb organització.

I també crec que es detecten o es constaten algunes qüestions en referència a la necessitat de treballar alguns valors, eh? L'augment de comportaments o actituds o agressions homofòbiques o LGTBI-fòbiques que situa també a l'informe, crec que evidencia la necessitat de treballar des de l'acció de govern, diguéssim, aquest tema més des d'un punt de vista cultural i tot això.

Però també hi ha una referència en temes de valors, que el síndic apunta tant a l'informe com ara, en la seva exposició, no?, diguéssim. El posar en valor el que té a veure amb el consens, no? Quan parlava de la necessitat d'abordar les polítiques d'habitatge, els problemes amb relació a les polítiques d'habitatge, la necessitat de donar respostes basades en un ampli consens social, un ampli consens polític, no? Per tant, també, des d'aquest punt de vista la coincidència en que hem de treballar, també, el valor del consens i de la concertació.

Hi han algunes qüestions que no he trobat a l'informe, però que crec que pel que fa al 2020 ja s'evidenciaven i que el 2021 crec que es tornaran a evidenciar, malauradament. Que fan referència a tot el tema de l'accidentabilitat en el treball, eh? L'any 2020 és un dels anys que va augmentar la mortalitat amb relació al 2019. El 2021, les dades no pinten bé, de moment. I correm perill, perquè en la mesura

que hi ha un procés de recuperació econòmica, en la mesura que no s'actua en les polítiques preventives, en la millora de les condicions de treball, el tema de l'accidentabilitat laboral, de les morts en el treball, pot ser un tema preocupant. No ho ha anotat, possiblement perquè no hagin arribat el 2020 queixes, però jo crec que és un tema que valdria la pena que hi prestéssim atenció, perquè van ser dolentes el 2020 i, malauradament, estic intuït que el 2021 poden ser també dolentes, no?

Hi han algunes qüestions que possiblement a l'informe del 2021 valdria la pena que ens hi aturéssim una mica més, perquè tenim ja una mirada més en perspectiva, després d'algunes coses que ja hem detectat en el 2020 amb relació als efectes de la pandèmia, no? Aquelles qüestions que tinguin a veure amb temes d'igualtat. Totes les bretxes. La bretxa digital, l'accés al teletreball, temes que alguns ja, en part, alguns s'apunten, quan es parla de temes d'educació, quan es parla també del teletreball, que també s'apunta, o en el tema universitat, de la presencialitat o no la presencialitat. Bé, aquests temes també jo crec que valdria la pena que en el 2021 hi prestéssim una miqueta d'atenció a totes aquelles qüestions derivades de la pandèmia i de la gestió que s'ha hagut de portar a terme. Temes de teletreball i temes de bretxa digital, i els efectes, també, sobre la igualtat home-dona, no? També com en aquest tema s'ha retrocedit o s'ha avançat.

Clar, el problema és que hi ha una una part que s'ha d'actuar sobre les queixes que arriben, però jo crec que també hauríem de detectar coses que estan passant i que valdria la pena intentar mirar en el proper informe, amb més deteniment, posant-hi més el focus, perquè denoten, d'alguna manera, insuficiències del funcionament de l'organització social, no?

Bé, a part d'aquestes qüestions, hi insisteixo, agrair i felicitar l'informe. Crec que és un bon recull de la situació i detecta bàsicament la necessitat d'actuar pressupositament i organitzativament sobre la prestació de serveis públics. I hi haurà també una qüestió de valors i necessitat de treballar a futur, de manera més focalitzada, en els efectes que la pandèmia està..., o que la manera de gestionar la pandèmia ha tingut sobre la igualtat social.

Res més, gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans i tindria la paraula el diputat Ignacio Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Buenas tardes, señor Ribó. Bien, nos presenta usted un informe correspondiente al año 2020, que tiene..., incurre en los defectos y en los vicios a los que nos tiene acostumbrados en sus sucesivos informes. De hecho, su mandato se prolonga ya hasta los diecisiete años, muy por encima de lo que sería normal y deseable en una democracia sana. Lo digo porque el hecho de que un cargo de la importancia que tiene el síndic de greuges, que es, para quien pueda ver esta comparecencia en otros lugares de España..., pues viene a ser el defensor del pueblo de los ciudadanos de Cataluña, pues, se prolongue tanto en el tiempo es una anomalía. Es una anomalía, entre otras cosas, porque puede derivar en unas relaciones de condescendencia, cuando no directamente de apoyo y de fervoroso apoyo, incluso, a los dirigentes, a los gobernantes de las administraciones con las que usted se relaciona.

Eso lo hemos visto, en su caso, de forma palmaria, de forma muy evidente, pues con algunos de los comentarios que introduce usted en el informe correspondiente al año 2020. Lo que dice usted, por ejemplo, sobre los condenados por los delitos de sedición y malversación de fondos públicos, para los que usted directamente pide una amnistía, que como bien comentaba el compañero Macián, no cabe en nuestro ordenamiento democrático, no cabe en nuestro ordenamiento jurídico.

Pero es que, además, forma parte de todo un entramado de actuaciones que usted lleva a cabo como, por ejemplo, pasar por alto una cuestión tan preocupante en un estado democrático como es la politización de los colegios. Como es la politización de la educación. Como es la politización de las universidades. Y, en definitiva, creo que su informe pues vuelve a pecar de esa condescendencia con los partidos nacionalistas. Decía Tarradellas que la característica principal de los comunistas catalanes es que son nacionalistas catalanes. A diferencia de otros, de comunistas de otros lugares del mundo. Yo ya no sé si usted se identificará con el término o con el adjetivo «comunista» –no lo digo despectivamente, señor Ribó–, pero, efectivamente, me parece que en su persona esa coincidencia entre supuestas ideas comunistas o ideas comunistas y nacionalismo catalán se da de forma especialmente intensa. Y creo que la descripción que hacía Tarradellas, pues, le viene a usted como anillo al dedo.

En cuanto a algunas de las cosas que dice en su informe, habla usted de la lengua en las universidades catalanas. Y habla usted de un derecho a recibir la educación universitaria en la lengua propia, dice usted, de acuerdo con lo que efectivamente dice el Estatuto de autonomía, y se refiere, lógicamente, solo a su preocupación por que haya alumnos que no reciban las asignaturas en catalán. Por supuesto, le trae sin cuidado que haya alumnos que no reciban las asignaturas en castellano. O que puedan tener quejas con relación al régimen lingüístico de las universidades catalanas. Estudiantes que deseen, pues, que haya una mayor presencia de castellano en las aulas, o cualquier otra consideración que ponga en discusión el sistema lingüístico de las universidades catalanas.

Pues bien, la verdad es que es una verdadera pena que haya estudiantes catalanes, haya padres de alumnos, tanto universitarios como de educación escolar todavía, que tengan que recurrir directamente al Defensor del Pueblo; al Defensor del Pueblo, a la institución que garantiza los derechos de los ciudadanos del conjunto de España, porque el Síndic de Greuges no responde a los intereses de los ciudadanos, al interés general de los ciudadanos de Cataluña, sino que responde únicamente a los intereses de los políticos separatistas. Y esto se ha dado, como usted bien sabe, en los últimos años con especial intensidad. Muchos ciudadanos de Cataluña, algunos ciudadanos de Cataluña tienen que recurrir al Defensor del Pueblo porque no ven atendidas sus demandas por el Síndic de Greuges. Lo cual es muy grave, porque al final, usted está ostentando una responsabilidad, percibiendo unos emolumentos que tienen cargo en el erario público y, sin embargo, no cumple usted con sus funciones, sino que tiene que suplirle, por su abstención o por su falta de diligencia en la gestión de ese cargo, el Defensor del Pueblo. Y, por tanto, digamos que estaría usted haciendo de su institución una institución, a ese respecto, vacía. La estaría vaciando de contenido.

Bien, decía usted, hablaba usted entre otras cosas de la cuestión sanitaria. Pues relacionando también lo mismo que le decía sobre su adscripción a los principios nacionalistas que imperan en nuestro debate público, hace no tanto tiempo, hace cosa de un año hizo usted unas declaraciones en las que vinculaba las listas de espera en la sanidad catalana con la cantidad de gente que viene de otras partes de España a operarse en Cataluña, a intervenir en Cataluña o a beneficiarse de la sanidad pública catalana.

Queda claro que es un discurso, pues, claramente de tintes xenófobos, de tintes supremacistas, que no tiene lugar en ninguna otra comunidad autónoma de España. Y que sí, por ejemplo, hemos visto en otros lugares del mundo como, por ejemplo, en las regiones de la Lombardía y de la Gran Padania, en definitiva, ese sueño húmedo del nacionalismo padano, dirigido antaño por la Liga Norte, que ahora parece que ha caído, por suerte, en cierta desgracia, aunque se ha extendido al conjunto de Italia. Pero ese discurso que usted hacía aquí, diciendo que la responsabilidad de las listas de espera era, fundamentalmente, o era en parte por culpa de las personas que venían de otras partes de España, yo creo que, por desgracia, está muy presente en

todo lo que es su informe, que, al final, viene a responsabilizar de cosas que son responsabilidad de la Administración catalana a otras administraciones. En este caso, a la Administración General del Estado.

Creo sinceramente que ese discurso, que lo vemos, insisto, en los partidos nacionalistas, pues es una lástima que una institución como la del Defensor del Pueblo, que debería ser el defensor de los ciudadanos de Cataluña..., usted enarbole también ese discurso, nos parece ciertamente lamentable.

Ha hecho usted algunas referencias a la exigencia a los ayuntamientos de que deben empadronar sí o sí a todo aquel que pida su empadronamiento en los diferentes ayuntamientos de Cataluña. Pues bien, yo le digo señor Ribó que hay ayuntamientos que hacen su trabajo como deben hacerlo y niegan el empadronamiento, por ejemplo, a personas que se encuentran en una situación irregular en determinadas casas. Por ejemplo, okupas, que pretenden que se les empadrene en determinados domicilios, que no tienen, por supuesto, ningún derecho de propiedad sobre los domicilios en los que están morando o residiendo. No tienen derecho ni de propiedad, ni de alquiler, ni de..., como dato, de ningún tipo.

Y, sin embargo, parece que usted pretende que haya un empadronamiento masivo, general, incluso para esas situaciones que, por desgracia, se han normalizado en nuestra comunidad y que yo creo que no deberían contar con el amparo de, precisamente, el Síndic de Greuges. Porque esto va en detrimento de los derechos de propietarios, de los derechos en definitiva de ciudadanos de Cataluña que sí que cumplen con sus deberes; cumplen con la ley; cumplen con lo que dicta el Estatuto, lo que dice la Constitución. Y, sin embargo, pues, me ha parecido que usted apuntaba en una línea –a nuestro parecer– bastante preocupante.

Con relación a la pandemia, usted ha pasado bastante por alto la gestión nefasta que ha llevado a cabo el Gobierno de la Generalitat de esta pandemia. Me gustaría conocer, sinceramente, su opinión sobre algunos aspectos de esa gestión. Por ejemplo, en definitiva, del conjunto de la gestión del señor..., del *conseller* Chakir El Homrani. ¿Qué opinión le merece su gestión de las residencias, con la cantidad de fallecimientos que hubo en la primera ola en Cataluña? Una gestión que yo creo que podemos catalogar sin miedo a exagerar de tremenda. Una gestión que podemos catalogar de calamitosa. Y que me gustaría conocer hasta qué punto usted comparte esa opinión o considera, por el contrario, que fue una gestión razonable o una gestión incluso satisfactoria. Me gustaría conocer qué opinión le merece la gestión del señor El Homrani, como me gustaría conocer, también, qué opinión le merece la polémica sobre la vacunación de los policías nacionales y los guardias civiles.

Esto, insisto, creo que tiene una clara correlación con el informe del 2020 porque a pesar de que estos episodios también nefastos que se han producido en Cataluña con relación a esa negativa a vacunar a policías nacionales y a guardias civiles, o ese retraso impropio que se produjo en su vacunación, yo creo que tiene mucha relación con su informe. Me gustaría conocer también cuál es su opinión a ese respecto: ¿le parece a usted razonable que se pospusiera sin ningún tipo de justificación, más que una presunta, una posible aversión ideológica a los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado? ¿Le parece a usted razonable que se pospusiera esa vacunación? Yo creo que estas cuestiones deberían ser, cuando menos, atendidas por usted, porque preocupan a muchos ciudadanos de Cataluña y creo que hay aspectos que usted está pasando completamente por alto.

Estamos muy acostumbrados, por desgracia señor *síndic*, a que usted actúe como el *síndic* del *procés*, como el *síndic* de los partidos nacionalistas, que usted suscriba a pies juntillas todo su discurso, como le comentaba antes, el que tiene que ver también con ese supremacismo. Que me gustaría, incluso, que usted explicara esas palabras en las que usted vinculaba las listas de espera de la sanidad pública catalana con la llegada de gente de fuera. Curiosamente, de «gente de fuera» se refería, por supuesto, a gente del resto de España, no se refería a gente del resto del mundo,

lo cual me parecería igual de perverso, pero, en todo caso, me parece que era..., me parece que sus declaraciones pues, insisto, no son propias de una institución como el Síndic de Greuges.

Creo que degrada usted profundamente la institución con ese tipo de actitudes, que pueden tener que ver con una convicción personal suya, efectivamente, pues..., en que se de esa correlación que decía, de la que hablaba Tarradellas, entre comunismo y nacionalismo catalán, tan propia de esta tierra, o bien, simplemente, por una sobrevenida adhesión suya a los gobernantes que llevan presidiendo nuestro debate público todos estos años y que, en definitiva, haya creado o se hayan creado una serie de sinergias entre usted y las administraciones públicas a las que usted debería fiscalizar, en lugar de fiscalizar a los ciudadanos de Cataluña, pues que sean perjudiciales o contraproducentes para la convivencia, para la convivencia en Cataluña.

Desde este punto de vista, nos parece imprescindible que se revise de una vez por todas su continuidad al frente de la sindicatura, del Síndic de Greuges. Usted debería dar ejemplo, señor *síndic*, porque dice usted que cada dos por tres está diciendo ante el Parlament que usted ya ha cubierto su periplo al frente de la institución y, sin embargo, la manera que tendría o que sería lo más razonable que hiciera usted para poner fin a esta situación, sería sencillamente dejar su cargo y precipitar esa renovación al frente de la sindicatura de Greuges o de la institución del Síndic de Greuges.

Insisto, señor Ribó, me gustaría mucho que nos hiciese, pues, una valoración sobre esos ciudadanos de Cataluña que se ven sistemáticamente arrumbados, orillados por su manera de entender esa magistratura que tiene usted encomendada por la ciudadanía de Cataluña. Me gustaría que nos explicara cómo cree que se sienten los ciudadanos de Cataluña que tienen que recurrir al Defensor del Pueblo porque saben que usted no les va a defender. Cómo cree que se sienten aquellos padres catalanes que ven cómo se vulneran sistemáticamente los derechos lingüísticos de sus hijos con la negativa de los sucesivos gobiernos de la Generalitat a respetar también el carácter de vehicular que debe tener la lengua castellana en la educación. Como cree que se sienten los estudiantes universitarios catalanes cuando ven que usted defiende a ultranza el derecho de los catalanes catalanohablantes a recibir la educación en su lengua materna, pero en cambio menosprecia sistemáticamente el derecho de los ciudadanos catalanes castellanohablantes a recibir también la educación en castellano. Insisto: también en castellano, no únicamente en castellano, sino *también* en castellano.

Porque, al final, queda claro que usted es un síndico de parte, de una parte de los ciudadanos de Cataluña, o de una parte de los políticos catalanes. Pero no es en modo alguno, no es para nada en absoluto el síndico, el defensor de los intereses, de los derechos, de las libertades del conjunto de los ciudadanos de Cataluña. A usted le preocupan mucho los derechos de los políticos separatistas, y muy poco los de los ciudadanos de Cataluña.

Por último, le quería decir que en una proposición de ley que hemos presentado nosotros en la pasada legislatura, el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, exigíamos o pedíamos que algunas de las condiciones de elegibilidad y de honorabilidad del síndico, entre ellas, existiera por ejemplo el hecho de que la persona que ostentase el cargo tuviera que tener residencia efectiva en Cataluña. Lo decimos porque no vaya a ser que a usted que le gusta tanto defender a fugados de la justicia, a los que denomina usted exiliados, no vaya a ser que se le ocurra a alguien hacer recaer esa responsabilidad en alguno de los fugados de la justicia, con los que usted, pues, evidentemente mantiene estrechísimas relaciones.

Bien, consideramos que conviene prestigiar la institución del Síndic de Greuges. Conviene prestigiar una institución que usted lleva años degradando. Y consideramos que es imprescindible que usted abandone lo antes posible el cargo.

Gracias, señor *síndic*. Gracias, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i tindria la paraula la il·lustre diputada Antònia Batlle.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Bona tarda. Moltes gràcies, presidenta. Senyor síndic i tot l'equip que l'acompanya, diputats i diputades... Avui estem parlant de l'informe anual del 2020, un any que, com bé hem dit i ens ha indicat el senyor síndic, ha estat marcat per la pandèmia. I això fa que aquest informe també estigui marcat per aquesta circumstància.

Per començar, voldria remarca la bona col·laboració de l'Administració, destacant el grau de compliment o d'acceptació, per part de l'Administració, d'aquells suggeriments que hagi pogut fer el síndic. Cosa que posa de manifest la importància de la figura del síndic en defensa dels drets dels ciutadans i la seva eficàcia com a tal. És bàsic que la feina feta des del Síndic de Greuges tingui el resultat esperat. Per una banda, l'anàlisi del grau de compliment dels drets fonamentals de la nostra ciutadania, i per altra, les seves recomanacions, que siguin escoltades i analitzades.

Aquest any 2020, els àmbits afectats per la pandèmia són bàsicament tots. I han posat en evidència l'estat del nostre sistema de protecció de drets i llibertats que bé hem pogut escoltar, arran, doncs, de l'explicació que ens ha fet avui el senyor síndic a l'informe. Han aflorat dificultats de tots nivells, així com desigualtats. Però també vull destacar que ha aflorat una societat civil solidària, que ha sabut organitzar-se per fer front a aquesta situació tan difícil, amb la implicació d'entitats del tercer sector, així com la resposta del teixit associatiu, d'empreses i ciutadans que entenc que hem de posar en valor.

Aquesta excepcionalitat ha posat també de manifest la necessitat d'equilibrar la defensa de tots els drets, fent prevaldre en alguns moments uns més que d'altres, decisió complicada per part del Govern, que s'ha pogut fer amb més o menys encert. El desconeixement d'una situació tan anòmala com la que hem viscut va desbordar molts dels països. Hem d'aprendre molt i hem de..., esperem que no ens tornem a trobar en una situació així, però està clar que totes aquestes anàlisis de l'informe que ens ha fet el síndic els hem de..., hem d'agafar la mà i hem de veure com hem d'evolucionar.

Jo ara voldria entrar..., es fa difícil, com s'ha parlat, doncs, per l'extensió de l'informe, que es pugui anar avaluant punt per punt, però voldria parlar d'alguns drets destacats que s'han vist afectats. En primer lloc seria el dret a la salut. S'ha hagut de fer front a una situació excepcional, que això ha provocat un retard en les llistes d'espera, un retard en el funcionament ordinari amb què es trobava el sistema el mes de març del 2020, amb la falta de llits, la problemàtica de la gestió del model residencial, que, a mitjan d'aquest mes d'abril d'aquest any va passar a dependre del Departament de Salut.

Pel que respecta a la salut mental, el senyor síndic va demanar que es tingués especial cura dels serveis de salut mental i indicar que recentment s'ha aprovat la creació d'una comissió específica de salut mental en aquest Parlament. Malauradament, no aprovada per tots els partits polítics. Des d'aquí, agrair la feina de tot el personal sanitari, ja que han fet un esforç inqüestionable. I vull agafar la paraula que ha dit el síndic, que realment ha sigut un miracle com han pogut fer front a les situacions que s'han viscut. Com a responsables d'impulsar l'acció de govern i..., agafem la paraula respecte a la importància d'incidir pressupostàriament en el Departament de Salut.

Respecte al dret de treball, una de les problemàtiques destacades del Departament d'Empresa, com s'ha indicat, ha estat la dificultat dels autònoms a accedir a la prestació d'ajuda, per caiguda o cessament d'activitat. Molts són els col·lectius i sectors afectats, no me'n voldria deixar cap, però els autònoms, que sovint no disposen de més recursos que el seu propi patrimoni per avalar els deutes que contrauen per posar en funcionament els seus negocis, s'han vist greument afectats. Des del departament s'ha treballat per poder donar ajuts econòmics extraordinaris a aquests

treballadors i a treballadors en ERTO, complementant en aquest últim cas els que ha donat l'Estat espanyol.

Pel que respecta a igualtat, hi han hagut, també, doncs, moltes intervencions policials respecte a delictes que s'han pogut cometre en aquest aspecte. I cal destacar que en el Ple de la setmana passada vam aprovar una moció demanant al Govern l'aplicació de mesures concretes per reduir l'increment dels delictes d'odi, reafirmant la importància de vetllar pel compliment de la Llei d'igualtat de tracte i no-discriminació i vetllar pel desplegament reglamentari de les lleis que protegeixen els drets dels col·lectius LGTBI.

Un altre punt que també s'ha parlat és l'Administració pública. L'Administració es troba amb un problema de tramitació que dificulta l'exercici dels drets davant de l'Administració per part de la ciutadania. Des de l'Administració Oberta de Catalunya es pretén impulsar la transformació digital de les administracions públiques catalanes, per promoure uns ajuntaments més innovadors i àgils. Però també vull destacar la gravetat, al meu entendre, per les queixes en demora de resposta de l'Administració, que és una problemàtica a nivell de tràmits; però també la importància que s'ha de millorar aquests tràmits, bàsicament tenint molt present la igualtat d'accés de la ciutadania, ja que l'Administració ha de tenir molt clar que no tots els ciutadans tenen el mateix accés o la mateixa facilitat d'accedir a aquests mitjans telemàtics. No fem que el que facilita a uns, que compliqui els altres. I hem de mitigar aquesta dificultat que, com el síndic indica a l'informe, ens estem referint al principi de neutralitat tecnològica.

Pel que respecta a l'habitatge, la setmana passada es va debatre al Ple una tramitació..., la tramitació d'una llei fonamental per assegurar aquest dret bàsic, per recuperar les mesures de protecció amb les famílies en risc d'exclusió residencial. La voluntat és treballar aquesta llei i fer-ne un instrument legislatiu legalment blindat, perquè no estigui sotmesa a una inestabilitat o una inseguretat jurídica que comporten els continuats recursos al Tribunal Constitucional.

Actualment, des del Govern s'han posat iniciatives per actuar, demanant ampliar la moratòria dels desnonaments de les persones en situació de vulnerabilitat, així com també s'ha demanat al Govern espanyol ampliar els recursos econòmics per fer front a aquestes situacions. Des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, com ja vam fer en el passat Ple de la setmana passada, demanem a tots els grups, tal com també ens ha demanat el síndic, treballar pel pacte nacional per a l'habitatge, que a nosaltres de ben segur ens hi trobaran.

Pel que respecta a la participació ciutadana en temps de pandèmia, les eleccions del 14 de febrer van posar de manifest la necessitat de garantir aquest dret. El síndic va demanar que es preveïés un mecanisme legal que emmarqués la celebració del procés electoral i que fos fruit d'un acord de país, en què es comprometessin, conjuntament, el Govern de Catalunya i el conjunt de les candidatures i partits. El Govern va convocar una taula de partits, com a espai de diàleg, decisió i consens, en la qual es van seguir les directrius de la sindicatura, amb el consens dels partits, per tal de garantir la seguretat de la ciutadania en aquelles eleccions. Tots sabem que, finalment, va ser la justícia la que va acabar decidint al respecte.

Cal promoure la llei electoral catalana, que entenem que és molt necessària en aquesta comunitat autònoma, que és a l'única que hi manca. I la implementació del vot electrònic garantint el vot de tots els catalans a l'estranger.

I ja per anar acabant, voldria destacar que la pandèmia ha posat de manifest la necessitat d'equilibrar la defensa d'uns drets molt importants, com són els drets fonamentals en dret de la salut, en benefici de la comunitat, respecte de molts altres. Hem vist casos on han mancat aquests drets, com ha estat per exemple, en moments d'acompanyament en el final de vida de moltes persones, on reitero l'esforç immens del personal sanitari per suplantar aquesta mancança.

Un cop fet aquesta anàlisi de l'informe, necessitem..., cal dir que és una evidència que necessitem recursos econòmics per fer front a molts aspectes. I per molt que alguns dels que estan aquí diguin sempre que estem parlant del mateix, el que els vull és dir que no deixarem de parlar-ne, perquè molts dels recursos que generem a Catalunya no ens retornen i aquest dèficit fiscal ens dificulta poder donar resposta a la ciutadania. I, per tant, no podem deixar de reclamar el que ens pertany als ciutadans de Catalunya i permetria a aquest Govern donar una resposta molt més àmplia.

S'han fet molts esforços per ajudar la ciutadania, a les empreses. Sempre no s'ha fet de la manera que s'hauria d'haver fet, està clar, hem de saber corregir els errors i així ho demanarem al Govern. Però una cosa està clara, és que els recursos econòmics que tenim no són suficients. Essent la primera vegada que he pogut analitzar aquest informe, agrair la feina feta. Entenc que..., he pres consciència de la importància de la figura del síndic i també de la importància d'analitzar, des el Govern o si més no, des del Parlament i fer aquesta acció de control al Govern respecte a quins són els punts més importants on s'ha d'incidir respecte als drets fonamentals de la ciutadania.

Finalment, voldria reafirmar la importància de la visita, com ha indicat el síndic, als municipis. Jo avui, aquest matí he parlat amb el síndic de Lloret de Mar i m'ha reafirmat la presència del síndic en aquesta vila i també de molts ciutadans que van poder adreçar-s'hi. I sí, fer-li un apunt, que ell m'ha demanat, doncs, la importància que se'ls retorni als síndics locals les comunicacions que hagi pogut tenir el síndic amb els ciutadans de la població.

Moltes gràcies i fins la propera.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i tindria la paraula la diputada Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, senyor síndic i a tot el seu equip. Gràcies per venir aquí a explicar-nos aquest informe tan extens, tan..., bé; com ha sigut l'any 2020. Abans de començar a fer uns esments, ens agradaria fer unes consideracions prèvies. Que seria com el marc general o el resum que podríem tenir d'aquest informe.

El primer de tots és que el 2020 ha estat marcat per l'impacte de la covid i això és inevitable i inqüestionable. El segon punt que, per primer cop s'han superat les onze mil queixes i el número de queixes tramitades han estat de disset mil. El tercer punt, que el quaranta per cent del volum d'intervenció del síndic és en polítiques socials. Que això és una dada que ens ha de fer pensar molt, no? Que són xifres comparables als pitjors anys de la crisi econòmica del decenni passat, com ja s'esmenta a l'informe. I també s'esmenta que la variabilitat de perfils, el principal volum de les queixes es concentra especialment en col·lectius de vulnerabilitat, especialment i en primer lloc, les dones, no? I crec que això és una dada sobre la que hem de reflexionar i que hem de parlar, no?, que al final, sempre les més perjudicades, les dones.

A banda d'això, també es diu, no?, el síndic valora positivament la bona predisposició que tenen totes les administracions i empreses amb què es relaciona. I fins i tot que ha seguit la tendència d'acceptació de les resolucions del síndic en un 98,9 per cent dels casos, no?, que s'han acceptat totalment o parcialment les mesures suggerides o recomanades pel síndic. Per tant, aquesta voluntat de millorar i d'avançar. Ara, entrant en uns ítems que destacarem. El principal, com no pot ser d'una altra manera, la salut.

A nivell de salut, naturalment, com es reflecteix a l'informe, la preocupació i totes les actuacions i situacions indesitjables que s'han produït en la població, arran d'una pandèmia mundial que ens ha colpejat. I que no estàvem preparats, ni a Catalunya, ni a cap lloc del món, per fer-hi front, a aquesta pandèmia, no?, que ens ha

aturat. I de fet, encara no hem pogut recuperar el nostre ritme de vida normal. Però sí que ha deixat paleses unes qüestions, aquesta pandèmia. El primer de tot, que la salut pública és un bé indispensable i que s'ha de destinar els recursos a la nostra salut. Perquè, al final, tot va anar a parar a la sanitat i a la salut pública. Sobretot, a l'atenció primària. D'aquí en destaquem que el Servei Català de la Salut ja ha elaborat el Pla de reforç a l'atenció primària. Hi destinarà una inversió al voltant de 300 milions d'euros, fins al 2022. Per tant, hem de reforçar, i moltíssim, l'atenció primària, que és on primer es dirigeix el ciutadà.

També ens agradaria fer un agraïment sincer a tots els professionals de l'àmbit sanitari, perquè s'hi han deixat la pell i han sigut mesos de molta feina i ells han estat al peu del canó: metges i metgesses, infermeres, però també auxiliars, el personal administratiu, de neteja també, dels hospitals, que no s'anomenen mai, però també han fet una feuada que no podem ni mesurar ni agrair suficientment.

I per últim, a banda de la salut ens trobem ara –la sisena ja onada, seria– la salut mental. Hem passat una pandèmia i ara hem de veure que tenim un problema sobre la taula i és la salut mental i hem de fer-hi front. I per això, com deia també la companya, és un pas endavant que aquest Parlament ja hagi constituït una comissió centrada en aquest tema.

Per tant, concloure que com a síndic agraïm que hagi estat tan pendent d'aquesta situació de nivell de salut al nostre país. I aprendrem de tots els errors per millorar, tot i que esperem que no tinguem una altra pandèmia, no?, però..., prendre nota i millorar.

El segon punt..., per fer, per parlar de drets socials, no? Ha fet esment, també, a la gent gran. Totalment d'acord. A la nostra gent gran hem de cuidar-la, i ja no només en la que es troba a residències, sinó també la nostra gent gran que es troba a casa. Però el tema de residències sí que s'ha de fer esment que les visites de familiars, amics i cuidadors és un element clau també del seu benestar, del benestar emocional dels residents. I per tant, aquí a la conselleria s'han anat actualitzant plans sectorials i cada cop que la covid ho ha permès han pogut restablir aquestes trobades. No entraré en..., primer, n'ha fet esment, perquè també hem parlat de les residències, que des de l'abril del 2021, la seva..., no sé com en diríem ara..., la seva supervisió va passar a mans d'una altra conselleria, que era el tema de salut.

També la renda garantida de ciutadania, no?, en aquest context de pandèmia. Tot i la pandèmia, cal dir que es va posar en funcionament l'atenció presencial a les oficines, amb cita prèvia, per evitar precisament que una persona que no pugui fer ús dels mitjans telemàtics pogués ser atesa. Per tant, intentem un altre cop evitar aquesta escletxa digital que tenim en molts casos. Recordem que no tothom té accés als mitjans telemàtics, eh? I, per tant, s'han donat dia i hora per resoldre dubtes. I amb relació al nombre de queixes, també ha disminuït, del 2020 respecte al 2019. L'any anterior va haver-hi 166 queixes i el 2020, 148 queixes. Per tant, aquests problemes que hi havia a l'hora de tramitar aquesta renda garantida, s'han anat solucionant.

Tema d'habitatge. Un gran problema que tenim sobre la taula. I més, a l'actualitat. Completament d'acord que cal un pacte nacional pel dret a l'habitatge, que recordem que també és un dret, a l'habitatge digne, que regula la Constitució espanyola. Que la Carta Magna no només regula el que ens interessa, no?, sinó que també l'habitatge està reconegut com un dret fonamental. De polítiques d'habitatge, n'hem de tenir. Nosaltres durant la pandèmia sí que s'han aprovat la moratòria pel pagament d'hipoteques, pel tema de desnonaments, no?, hem aturat llançaments, però no és suficient i hem de continuar, perquè amb l'estat d'alarma no s'acaba tot. Nosaltres hem de continuar protegint aquests col·lectius vulnerables que es poden veure desnonats dels seus habitatges.

També cal esmentar que es va aprovar la regulació dels preus de lloguer. Bàsica, imprescindible. Sobretot a ciutats, també, com Barcelona, no?, que estem veient uns

preus desproporcionats, fora de mercat, que el que fan és que expulsen la ciutadania de la ciutat.

Cal destinar més despesa pública a habitatge. Cal potenciar els ajuts al lloguer. Els ajuts també a la rehabilitació d'habitatges. Impulsar modificacions legals encaminades, també, a la segona oportunitat. Per tant, en tot això ens hi trobaran i estem d'acord a continuar treballant en aquest sentit.

L'altre punt que volem esmentar: els autònoms. No podem obviar que és un dels col·lectius més greument afectats arran de la declaració d'estat d'alarma del març del 2020. Els ajuts de l'Estat espanyol, en aquest sentit, cap aquest col·lectiu van ser del tot insuficients. Per tant, el Govern català també va atorgar ajuts amb els recursos limitats dels que disposem.

Recordem que el març del 2020, el departament va destinar 7 milions i mig d'euros en ajuts d'entre 530 euros i dos mil euros, dels quals es van beneficiar 8.869 persones. Però és que els mesos de novembre i desembre es van fer dues convocatòries d'ajuts de dos mil euros i amb un total de 284 milions d'euros del pressupost, es van beneficiar 142.000 persones. Sobre la caiguda i col·lapse del sistema informàtic, no?, que s'ha esmentat, es va resoldre i la següent convocatòria ja va començar a funcionar sense incidències.

Pel que fa a un altre àmbit: educació. L'impacte de la covid ha trasbalsat absolutament tot el món educatiu, especialment els infants i adolescents. I recordem que durant els primers mesos, no?, quan va acabar el curs passat, i les classes es van haver de fer telemàticament, no tot l'alumnat té –un altre cop, ho repeteixo– accés a internet a casa. Per tant, aquí va haver-hi una doble feina. I és un èxit, i ho hem de dir, el pla d'escoles obertes que es va iniciar aquest darrer curs al setembre i que ha mantingut totes les escoles obertes i que s'han vist tancades mínimament algunes classes. Per tant, des d'aquí felicitar per aquest pla d'escoles obertes.

També s'ha de dur a terme el pla d'educació digital de Catalunya, per assegurar que els alumnes de Catalunya siguin digitalment competents en acabar l'ensenyament obligatori. Augmentar el nombre de professorat que tingui competència digital. I teixir una xarxa de país amb centres digitalment transformats, que facilitin l'aprenentatge en el marc de la transformació educativa.

Igualtat i feminismes, que és una de les claus, no?, per la que va apostar aquest grup parlamentari. I de fet, una de les conselleries que és de nova creació, d'aquest nou Govern. Conselleria transversal, per cert. Vull esmentar que durant la covid el número de trucades de víctimes de violència masclista va augmentar, i moltíssim, a Catalunya. Per tant, és un col·lectiu que a vegades no ho diem prou, no?; però la violència masclista va tornar a augmentar amb aquest tancament de la víctima amb el seu agressor durant la covid. I crec que és molt important fer esment a això, perquè és un dels fets també més destacats d'aquest 2020. Pel que fa a la Llei 19/2020, d'igualtat de tracte i no-discriminació que, per cert, aquí tenim la nostra presidenta, que hi va participar i moltíssim i des d'aquí agrair per aquesta llei tan necessària. I a la consellera Tània Verge, ja ha dit que serà aquesta legislatura, serà per desplegar aquesta llei. Per tant, tota la seva..., bé; és que és molt necessària i per tant, tot el nostre suport.

Del tema de recerca i universitats, no?, de la llengua. Aquí a les universitats costa, i és cert, no..., i la majoria de classes no són en català. I els alumnes que volen tenir una classe en català, doncs, no la troben. Jo vaig estudiar a la Pompeu Fabra i en la majoria, com hi ha alumnes Erasmus i això, canvien al castellà sistemàticament. Per tant, és difícil trobar una carrera per estudiar-la en català, per molt que diguin que..., i ho dic jo, que soc de Santa Coloma de Gramenet, bressol de la immersió lingüística, per cert. N'estic ben orgullosa.

Del tema de la cultura, se'n parla poc, però l'àmbit de la cultura va ser un dels sectors més colpits per la pandèmia. I s'han tramitat poques queixes d'aquest sector, però la veritat és que la cultura ha patit i moltíssim aquesta pandèmia. Per tant, tam-

bé cal sumar la valoració positiva que fa el síndic de les relacions de col·laboració de les administracions, no? Que, a més, no han obstaculitzat cap actuació del síndic.

Del tema de seguretat ciutadana i justícia..., com vaig de temps? Bé; molt ràpidament, perquè veig que no em quedarà gaire temps per parlar de tot el que volia. Però bé, seguretat ciutadana, recordem que els cossos de seguretat van tenir el paper de..., com, diguem-ne, d'alguna manera, més educatiu del que eren les restriccions i no aquesta tasca, només, de posar multes, no? Sinó també aquesta tasca educativa.

Pel que fa als equipaments judicials a Catalunya, que també se'n fa esment, no?, que assenyala que s'ha de dur a terme actuacions als edificis judicial de Vic, Sabadell i Martorell. De fet, ho parlàvem aquí, a la Comissió de Justícia la setmana passada. També hi ha altres jutjats, no?, com el Fòrum Judicial que esmentaven els companys que són de Tarragona. També el de Badalona. Per tant, sí que necessiten una millora, manteniment o fins i tot una construcció de nous edificis.

El tema de transparència i participació. Jo..., vostè ha sigut crític també amb les eleccions del 14 de febrer, no?, que hi ha col·lectius que no van poder votar. Però va ser un èxit aquella jornada. El Govern volia ajornar-les fins al 30 de maig, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya no ho va decidir així, però la tasca immensa que es va fer des del Departament d'Exteriors per..., la vessant que porta el tema de participació, perquè fos una..., perquè funcionés bé aquella jornada electoral, sense cap risc i totes les meses es van constituir. Per tant, crec que ens hem de felicitar també en aquest sentit, perquè va ser un èxit.

I com veig que..., no m'allargaré més i no em donarà temps, jo ho deixo aquí. I amb el resum que molt agraïda novament, no?, per aquesta explicació d'aquest informe i esperem prendre..., com deia el company, prendre nota i ara que estem, poder fer les millores que es puguin dur a terme.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada Balsera. Ara seria el torn del síndic de greuges per poder respondre les diferents preguntes que li han formulat els grups.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. Vull començar agraint totes les intervencions dels grups parlamentaris com vull afegir a aquest agraïment, perquè consti en acta, l'agraïment a tota la gent, assessores i assessors i treballadors i treballadores del síndic i la gent que ha col·laborat des de comissions externes i entitats que han col·laborat amb nosaltres en l'elaboració d'això que els podem presentar, any rere any, com l'informe anual.

I és evident que ja en la meva intervenció inicial no podia citar ni molt menys tot el que hi ha a l'informe. Com vostès tampoc en els seves intervencions poden analitzar tot el que hi ha a l'informe, no? Per exemple, recordar-los que sobre el covid, al juny del 2020 vam presentar un informe extens al Parlament. Van disposar tots els grups parlamentaris i tots els diputats. I va ser debatut després en Comissió del Síndic.

O dir-los que, per exemple..., ho he dit abans, però ho torno a dir perquè ho subratllo, de cara a alguna intervenció que hi ha hagut, que dimecres al matí tenen ocasió de participar –si volen– o els seus companys o companyes, en el doble debat que hi haurà sobre infància a la Comissió de Drets Socials. I per això, com que els separem com un informe anual, a l'informe anual no entren tota una sèrie de consideracions sobre infància, que estan en aquests monogràfics. Malgrat que a l'informe anual..., tampoc vaig a cansar-los ara amb les pàgines concretes on també hi ha referències al tema, citant aquests informes extensos, però sí que podem debatre-ho tranquil·lament.

Estic molt d'acord que caldria millorar la nostra presència territorial. Nosaltres només fem aquesta presència amb desplaçaments amb un cert..., una certa difusió

amb porta a porta a les poblacions on anem i a través de les xarxes socials, sense campanyes publicitàries.

També recordar-los –també s’ha citat abans, ho afegeixo–, d’infància, que hi ha un informe monogràfic sobre el lleure. Molt recent. I que també va ser, crec, debatut en Comissió de la Infància, no?, o està pendent de debatre, això sí que ara se m’escapa.

El que sí volia cridar-los l’atenció sobre l’apartat estadístic. Perquè es fan afirmacions aquí que qui les fa és que no s’ha mirat l’apartat estadístic. Perquè a l’apartat estadístic veuran que hi ha queixes d’arreu de tot el territori de Catalunya, de tots els estrats socials, de tots els orígens lingüístics, de..., vull dir, que fer, per part de vostès, una secció com un pastís dient «no, és que aquests no van al síndic», bé, ens deixen bocabadats, perquè ens agradaria que ens diguessin qui són aquests que no van al síndic. Quins sectors socials o quins sectors lingüístics o quins sectors d’altra, diguem-ne, característica no van al síndic, que desmentissin aquesta xifra que va creixent de forma important, de gent que s’adreça al síndic.

I que, per tant, si més no l’apartat estadístic no està ni per lluir de quines xifres tenim ni..., sinó perquè vegin el mapa, amb molts talls –alguns són afegits de nou a partir de peticions que es van fer al Parlament, com la consideració de gènere i altres–, que ens donen una bona radiografia de qui arriba al síndic. I torno a dir-los, se’m fa molt difícil trobar algú, com a col·lectius, com a entitats, com a sector, que no tingui facilitat, accessibilitat per arribar al síndic. Torno a dir, malgrat que com també s’ha plantejat aquí, cal millorar la nostra presència territorial.

Entrant ja ara en tema –i després parlaré de la institució– insisteixo en l’enfortiment de la primària. Totalment d’acord amb les intervencions que hi ha hagut. I tant de bo aquestes intervencions signifiquessin que en el moment que vostès comencin a debatre el pressupost del 2022 hi hagi un fort impuls a aquesta qüestió. Penseu que, per primera vegada, tenim de responsable de l’ICS una persona que ve del món de la infermeria. La qual cosa vol dir que hi ha una aposta; una aposta, fins i tot singular, des del punt de vista qualitatiu. I que nosaltres aplaudirem tant com calgui, si això significa que hi ha una receptivitat i una atenció molt més curosa sobre coses que segurament no tenien prou atenció. Tant si cal enfortir el model de presencialitat, com el que es va experimentar, per raons forçoses durant la crisi del covid, en els moments més difícils, l’atenció a través de sistemes telemàtics.

De vacunacions en parlarem tranquil·lament a l’informe 2021, quan rebin vostès tota l’elaboració de les moltes queixes que rebem al respecte i que no pertanyien a la discussió d’avui.

M’han fet una pregunta concreta, que és de l’any 2021, sobre les forces de seguretat i cossos de seguretat de l’Estat: Guàrdia Civil i Policia Nacional. Nosaltres vam obrir una actuació d’ofici immediatament de saber, al respecte, que hi podia haver un tema a estudiar. Estem en la mateixa..., pendents de que ens enviïn, tots els que estan implicats, els seus corresponents informes, com fem sempre. Abans no emetem cap opinió. I lo que sí podem dir, que del que vam aconseguir en primeres respostes no hi ha cap indicatiu de biaix ideològic en el tractament d’aquesta qüestió. El que sí que els garanteixo, que el síndic, en la part que li toca, donarà un compliment rigorós d’aquest tema, quan tingui les informacions oficials.

També lo mateix sobre salut mental. Ens amoïna molt la crisi de salut mental que s’ha agreujat especialment l’any 2021. O que, millor dit, que ha aflorat amb més força, el 2021, perquè és un tema que feia anys que veníem plantejant que calia atendre. I, per exemple, amb la importància que això té de cara a l’adolescència i a la infància, on sí que anàvem plantejant que hi havia mancances serioses. I ara les plantegem amb molta més força. I que estem impulsant al màxim la part del departament corresponent, perquè es vagin donant passes, com el que s’ha anunciat aquí, la comissió que es va crear aquí, però..., una mesa al respecte, i arribar a acords concrets sobre un tema tan important com aquest.

Sobre la gent gran, reitero el que diu l'informe. Cal un canvi de model d'atenció a la gent gran. Hem de passar d'un model –ho dic «a lo bruto»– de pàrquings, que és el que la majoria de la societat ja acceptava, amb diverses tarifes –pàrquings–, a realment residències i benestar de viure amb un..., no només un canvi de l'atenció, sinó de la consideració dels valors de la gent gran. D'una societat que dona valor al que pot aportar la gent gran, malgrat que sembli que se'ls ha d'anar allunyant dels llocs de decisió de la societat. I en aquest sentit, els torno a recordar que l'informe covid –juny de 2020– té un llarg apartat –debatut ja en aquesta cambra– sobre tota l'acció de govern sobre la gent gran, des de les conselleries corresponents.

Sobre discapacitats, les entitats que van quedar obertes durant tota la crisi són les que porten el pes del tractament de discapacitats. Abans ho he dit: hi va haver sectors de l'Administració que van tancar –de diversos graons de l'Administració, eh?, no ho atribuïm només a una. Les entitats de discapacitats van continuar la seva tasca durant tota la crisi. I això ho tenen assenyalat també a l'informe que els vam presentar i que, en aquest sentit, vol dir que hi ha una actitud vocacional d'origen privat i que és un servei públic que haurien de mimar des de tots els sectors de les administracions.

D'aquí que els torni a recordar la importància de la Taula d'Emergència Social; abans m'he oblidat de dir-los que el síndic ha demanat un ple al respecte. Ha demanat a la presidenta del Parlament que un dia es veiés, en ple, el que significa la Taula d'Emergència Social i que es poguessin sentir totes les seves opinions. Igual que hem demanat que el pla de drets humans de Catalunya que tenen vostès elaborat per part de l'Estructura de Drets Humans, que la configura l'Institut de Drets Humans i el síndic, i publicat des de finals del 19, seria bo que es pogués debatre un dia, també, en aquesta cambra.

De polítiques socials podríem entrar en un debat llarg sobre la renda garantida i aquest experiment que es planteja a futur, de renda universal, i sobre l'ingrés mínim vital. Tenim referències extenses al respecte en tots els nostres informes, també en el 2020. Però precisament l'accés, la manca d'informació, la no acceptació de recursos, els requisits, depenen de vostès. Nosaltres els podem analitzar com estem analitzant-ne centenars i centenars, i resolent que s'arribi a solucions, però allò que estem assenyalant..., ara els toca a vostès canviar la legislació i que es pugui arribar a assolir aquestes rendes d'una altra forma. Ja assenyalarem que hi ha procediments mal forjats, i no perquè tinguem el caprici de dir-ho, sinó perquè es reiteren les queixes que ens van arribant i que anem resolent al respecte. Però és un tema que depèn del legislador.

Vàrem observar galimaties en les convocatòries sobre ajuts, especialment a autònoms, i vàrem plantejar resolucions perquè es canviessin i es resolguessin, també trobant d'on poden sortir els recursos.

I evidentment, en el món del treball és molt important, com s'ha assenyalat en una intervenció, la qüestió d'accidentalitat laboral creixent. Més encara, en els darrers mesos. No tant perquè rebem moltes queixes, sinó perquè anem obrint actuacions d'ofici. Com potser haurem d'obrir, avui mateix, quan s'acaba de saber que hi ha hagut un incendi en una empresa de dissolvent a Olesa, Fragrance Science, i que tant de bo acabi sense ferits ni..., ho desconec, perquè està passant mentre estem tenint la nostra sessió.

I pel que fa a les escoles, mirin, d'adoctrinament també els vam presentar un informe monogràfic, sobre l'adoctrinament. Vàrem fer una anàlisi de tots els llibres de text que s'utilitzen a totes les escoles de Catalunya. I vàrem fer un tall transversal de tot. I ho vam discutir aquí. Vàrem introduir com un cas paradigmàtic, abans que cap grup parlamentari ens ho plantegés, l'IES Palau, de Sant Andreu de la Barca, parlant amb el que aleshores era *presidente del Gobierno español*, Mariano Rajoy, amb el qui era el comandant màxim de la Guàrdia Civil a Catalunya, a la comandància màxima a Travessera, amb els comandaments de la caserna a Sant Andreu

de la Barca i amb el claustre escolar. Fa molt poc, hem estat en una nova reunió a l'IES Palau i hem comprovat com hem arribat a pacificar allò que va semblar que era un globus monumental. Però és que sí que ha causat un efecte: que s'ha incrementat la matrícula a l'IES Palau, malgrat tot el que es va arribar a dir. I que, en canvi, hi ha nou docents que han estat perseguits judicialment; tots han deixat l'IES Palau –ha perdut, per tant, qualitat, l'IES Palau– i tres encara estan amb l'amenaça que els pugui caure algun tipus de decisió judicial.

Però el síndic..., i vostès ho tenen i ho té el Gobierno de España, perquè se'ns va demanar, tenen una anàlisi exhaustiva sobre el que és l'anomenat tema de «la fallàcia de l'adoctrinament a les escoles de Catalunya».

De model d'immersió n'hem discutit molt sovint a partir dels nostres informes. El Defensor del Pueblo –m'ho he fet mirar– té tres queixes. Tres. D'aquests dits de la mà. Una, sobre carretera i indicació en català només. I dos, d'ajuntaments, que nosaltres en rebem desenes, d'aquestes, d'ajuntaments que no donen la primera informació en la llengua que es demana, la castellana. I que els la fem donar, tal com ens demana la persona que ens presenta la queixa.

Però sobre aquest tema, els torno a dir el que m'han sentit dir molt sovint al Ple: Catalunya té un tresor de conjunció lingüística. Treguin el cap a Bèlgica; treguin el cap a moltes societats europees i vegin què és el conflicte lingüístic, amb dimensió social. Vagin a analitzar-ho. I jo els dic, i els hi poso al seu abast, ja els hi he dit altres vegades, com a soci fundador de la Institució Mundial de Comissaris Lingüístics, de la qual forma part Canadà, Finlàndia, Bèlgica..., qualsevol sistema democràtic que vostès vulguin esmentar on hi ha diversitat lingüística. I de l'aprenentatge que hem fet. És un tresor que a Catalunya tinguem el règim lingüístic que tenim. I demano a tothom que d'això no en facin ús partidista. Això és un *non-partisan issue*, com dirien els acadèmics americans. És importantíssim, perquè forma part de la columna vertebral de la societat. No hi ha cap dada seriosa, extensa, numèrica important, com per poder anar a utilitzar això per enfrontar sectors de la societat.

Si més no, recordin que fa molt poc el Parlament Europeu va fer tres resolucions seguides afirmant el que estic afirmant jo. No, perdonin, trec lo de «jo»: afirmant el que podem constatar. I l'informe del Comitè de Llengües d'Europa, any rere any, ho assenyala. I assenyala deficiències; per exemple, com el fet que encara tenim deficiències en el poder judicial, que hi ha un percentatge d'ús del català molt inferior al que correspondria. Això ho assenyala l'informe europeu sobre llengües.

Els reitero la importància del pacte sobre habitatge. I em sorprèn –perdonin, potser torno a fer enfadar algú– que el tema territorial i el tema mèdic, mereixi poca atenció també per part de vostès. Que és un dels quatre crits d'alerta que jo els faré, tant... –*as far as*, anava a dir-los–, tant de temps com jo tingui l'honor d'ostentar el càrrec de síndic de greuges.

Vaig al càrrec i a la institució. No contestaré temes que per mi són directament *fakes*, eh? Fins i tot alguna cita que ja va ser debatuda en seu parlamentària en aquesta cambra. Si de cas poden consultar el diari de sessions i veure què es va debatre al respecte. No entraré per res en coses que són radicalment falses.

Sobre el càrrec. Mirin, tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra menys Convergència i Unió, que no sé si és nacionalista o no és nacionalista –o si ho era o no ho era, no ho sé–, tots menys Convergència i Unió varen votar qui els parla com a síndic de greuges de Catalunya. Convergència i Unió hi va votar en contra. En una segona elecció, tots, també inclús Convergència i Unió, varen proposar el que els parla com a síndic de greuges de Catalunya. I el van votar. Jo els dono les dades, que no són opinions meves, els estic dient les dades de la pura realitat.

Quan vostès vulguin canviar aquest titular, que ho han de fer ja, porto dos anys escrivint al president, o presidenta ara, de la cambra: «si us plau, posin en marxa el mecanisme que està previst a la llei i posin-se d'acord a exercir-lo i renovar el càrrec». Dependrà de vostès. Vull dir que això és quelcom que..., no els hi puc des-

envolupar, en tant que està més que desenvolupat. És un sentit de responsabilitat? Jo crec que sí, que l'haurien de tenir. En aquest i m'és igual que hi hagi altres càrrecs per renovar. Si més no, el que em toca dir-los, que aquest s'hauria d'haver renovat.

És un càrrec que..., si vostès miren el model territorial de sistemes de llibertats democràtiques d'arreu del món, a tots ells hi ha càrrecs a cada graó, que hi ha un legislatiu i un executiu. A Àustria, al Regne Unit, a Bèlgica, a Canadà, vagin citant. Crec que són estats..., tenen noms diferents, compostos, com ho és Espanya. A tots ells hi ha càrrec a nivell estatal i càrrecs a cada nivell on hi ha Parlament i executiu. Això és una..., amb les seves característiques. A l'espanyol té una característica, que no la té ni un més de tots els que els he citat: que pot entrar en totes les matèries que són d'àmbit territorial. Perquè m'entenguin: el UK Parliamentary and Health Service Ombudsman no pot anar a Galles o a Escòcia a investigar coses que depenen del Parlament i del Govern de Galles o d'Escòcia. L'únic cas en què això no es dona és l'Estat espanyol. Bé; què hi farem. El Tribunal Constitucional, en el seu dia, va decidir que l'article que ho pretenia estipular, com passa a la gran majoria de sistemes que els acabo de citar, a la totalitat, va declarar que allò era inconstitucional. Bé, i ja està. I per tant, continuem amb aquest model doble.

Però el que sí que vull dir-los és que hi ha uns principis internacionals que ara ja obliguen Espanya, perquè estan elaborats pel Consell d'Europa i estan aprovats pel Consell de Ministres del Consell d'Europa, per tant, són obligatoris aquí, que demanen un conjunt de requisits a respectar i a no trencar quan es tracta del model del que se'n diu *ombudsman* –en el nostre cas, *síndic* o *valedor do pobo* o *ararteko* o *justicia de Aragón*, etcètera.

I és evident que per vostès seria molt important..., vàrem tenir, em sembla, una discussió un dia sobre els principis de Venècia a la pròpia Comissió del Síndic, que els tinguéssim tan vostès com jo presents quan parlem de qualsevol d'aquestes matèries. No tinc cap intenció de batre rècords d'estada en el càrrec, perquè també informaria, als que parlen d'anomalies, que hi ha gent que s'està molts més anys a sistemes de defensors d'Espanya, eh? Molts més anys. Però, res més lluny de la meua intenció que anar a batre el rècord. Però és que depèn de vostès! Absolutament de vostès. Entre altres coses perquè els principis de Venècia, obligatoris per a Espanya, diuen: «Cap titular del càrrec abandonarà el càrrec mentre l'òrgan que l'ha elegit no el substitueixi.» Per què? Perquè en molts sistemes no democràtics, una forma que no hi hagi control del defensor és pressionar-lo perquè plegui, sense que l'òrgan que l'ha nomenat pugui obrir boca al respecte.

I per últim, el tema pecuniari; el sou. Parlem seriosament –parlem seriosament. El Parlament de Catalunya ha creat aquesta institució. I el Parlament de Catalunya és qui, el seu dia va establir les retribucions de les diverses institucions. Jo l'informo –sembla que faci una mica de *striptease*– que a la meua nòmina veurà que jo cobro menys de cent euros/mes que el meu predecessor l'any 2004, eh? En aquests moments, 2021, eh? Però és un sou que jo me l'he trobat a la institució i que ha anat evolucionant, amunt o avall; quan a l'època de Zapatero hi va haver unes retallades obligatòries a les administracions, i jo vaig portar-les a la meua institució, malgrat que no hi havia cap obligació, per seguir l'exemple que es feia a les administracions. Però en aquest sentit, pensin que és de transparència absoluta. Vostès reben els informes cada any. L'interventor cada mes està damunt dels nostres comptes i hi ha auditories com la de la Sindicatura de Comptes. Ho tenen tot, de sous i d'edifici, ho tenen tot absolutament auditat, transparent i aprovat.

Si veuen alguna irregularitat en la intervenció, en l'auditoria o en l'aprovació, doncs, em semblaria molt bé que reclamessin, però mentrestant, vaja, m'agradaria que m'assenyalessin on hi ha..., perquè seria el primer que em queixaria que hi hagués aquesta irregularitat, algun efecte negatiu al respecte.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, síndic. No sé si els grups volen fer alguna aportació o intervenció... (Pausa.) Sí? Obriríem un segon torn. Doncs, vist que sí, que hi ha la voluntat per part dels grups de fer aquest segon torn, doncs, li donaríem la paraula al dipu..., de tres minuts, si us sembla bé? (Algú diu: «Sí, sí, sí.») Sí? Tres minuts, i li donaríem la paraula al diputat del PSC, el diputat Oscar Aparicio.

Oscar Aparicio Pedrosa

Bé; moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, és evident, com vostè deia, senyor síndic, que és impossible en quinze minuts, o ara en aquests tres, parlar de tots els temes. I jo coincideixo amb vostè en molts dels temes que ha comentat, que no els hem..., principalment qui parla, que no els ha tractat. Però és que hi ha moltíssims temes en un informe de quatre-centes pàgines, però no només ja per les pàgines, eh?, perquè hi podem treure totes les dades, que també són molt importants i, com li he dit en la meua primera intervenció, jo crec que haurien de ser objecte d'anàlisi, que hauríem de fer-ho, però en positiu, eh? Jo..., la tasca que m'han encomanat des del meu partit, en aquest cas, jo sempre la vull fer..., la vull exercir en positiu.

Per tant, ja li dic que nosaltres sí que li demanaríem o li demano, en aquest cas, és poder fer alguna reunió amb vostè de manera..., fora, diguem-ho així, d'aquesta comissió. Perquè jo entenc que totes aquestes dades, totes aquestes queixes, totes les actuacions d'ofici que vostè..., o que la sindicatura inicia, ens han de servir no tant, doncs, per fer aquesta intervenció en el dia d'avui que, al cap i a la fi té la rellevància que té, sinó precisament per millorar. Per millorar des de dues òptiques. L'òptica dels partits de l'oposició, de fer un control al Govern, perquè crec que al final és la nostra tasca. I l'òptica també dels partits que donen suport al Govern, per millorar la seva tasca i per millorar, per tant, de forma indirecta però que té una aplicació directa molt evident, tot el que són, doncs, els serveis públics al ciutadà.

Com vostè deia, hi ha hagut dos de les seves recomanacions o dels seus eixos que no hem pogut tractar. Però conscientment, en el moment de fer-ho, doncs, toca va de decidir quins eren. Tot i que avui la presidenta ens ha donat cinc minuts més i els hem esgotat amb escreix i ja em disculpo, que m'he passat, he excedit la primera intervenció..., però el que sí que nosaltres trobem és que..., amb independència de..., eh?, i per no entrar en el debat que han entrat altres grups, no tant és la qüestió de la persona, sinó que és la qüestió de la institució. I per tant, nosaltres el que sí que demanem i ho hem demanat sempre és, amb..., i com vostè diu sempre és qüestió dels grups parlamentaris que substitueixin la persona. Nosaltres..., en això té tota la raó, ens hem de posar tots d'acord. Però nosaltres la crítica sempre és en funció –i com li he dit abans–, de la institució.

Jo crec que la institució –i vostè n'és molt més coneixedor que jo, evidentment–, de quina és la seva filosofia i quina és la seva aplicació en altres països. La qüestió és aquesta: nosaltres entenem sempre que la institució, pel que ha de vetllar, és pel ciutadà. I amb aquesta..., amb la predecessora a aquest portaveu vostè ha tingut moltes discussions. Nosaltres entenem i podem compartir no totes, però sí algunes de les qüestions que deien altres grups que m'han precedit. I, per tant, el que nosaltres sempre li demanem, li demanarem mentre vostè ocupi el càrrec és que, amb independència dels seus criteris i de les seves valoracions, que vostè les té i jo les puc tenir i poden ser en algun cas coincidents i en altres no..., el que sí, com a institució, el que demanem és que es faci un control, sempre, sobre el Govern. Sempre tenint..., i no dic que no sigui així, però alguna vegada –i qui li parla li ha dit– ens ha semblat, doncs, que no era així. Que es volia tapar una miqueta o justificar algunes de les accions del Govern.

Però ja li dic, la qüestió no és tant aquesta crítica, ni a vostè ni a la institució, sinó la qüestió és que tots els grups, aquí, parlamentaris, presents, el que hem de fer és, d'aquest magnífic o aquests magnífics..., perquè no només és l'informe, sinó d'altres informes que s'han passat, de manera sectorial, que poden tenir efectes o

aspectes en què hi estem o no hi estem d'acord, extraure totes aquelles conclusions i totes aquelles millores que puguin, doncs, això, millorar..., totes aquelles accions que puguin millorar els serveis públics i la tramitació o el funcionament de les administracions. Per tant, a nosaltres sempre ens tindrà al seu costat per ajudar. També els grups que conformen el Govern.

I per això jo li he dit i és una frase que m'ha vingut..., en el meu tancament m'ha vingut així improvisada, però crec que és això, que és el moment de deixar els aplaudiments a tots els informes que fa, que moltes vegades a mi m'ha semblat que ens dediquem a fer això, aplaudir. I és el moment de passar als fets. I de, per tant, d'aplicar la majoria o algunes de les recomanacions o de les mesures que en aquests informes s'estan posant.

M'he tornat a passar, suposo que molt; perdoni, senyora presidenta.

La presidenta

Seria el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I tindria la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Moltes gràcies, senyora presidenta. Señor *síndic*, yo en ningún momento le he acusado a usted de cometer irregularidades salariales. Yo lo que estoy diciendo, que es un escándalo mayúsculo que usted se levante 130.000 euros y se los lleve calentitos. Hay más de trescientos cargos en Cataluña que cobran más que el presidente del Gobierno de España. ¿En qué cabeza cabe? Es decir, alguien podría hacer un poco de autocritica. Usted se lo encontró, pero bien que los cobra.

Mire, otra cuestión. En cuanto al adoctrinamiento..., le digo que le voy a poner yo varios ejemplos. Ya se los haré llegar. Durante el confinamiento, las clases han sido telemáticas, y yo tengo vídeos en mi poder, de muchísimos colegios. Entre otros, de un instituto de Badalona en que un profesor de catalán, en vez de dar lengua catalana se dedica a hablar del Uno de Octubre, del estado represor, de los exiliados, de los presos políticos, en una clase de catalán con adolescentes. Una de las chicas, entre otras cosas, está en tratamiento psicológico por esta cuestión, porque no puede ni discrepar con su profesor. Estas son las cuestiones que yo le pido a usted, como *síndic*, que investigue, que haga actuaciones de oficio, porque estas personas no llegan a las instituciones. Las denuncias no llegan.

La inmersión lingüística. La cuestión lingüística. Hablaba usted de modelo de conjunción. Señor Ribó, no hay un modelo de conjunción en Cataluña, hay una inmersión lingüística. El otro día lo puso de manifiesto en el Pleno el señor Alejandro Fernández: la inmersión lingüística se aplica aquí y en Groenlandia. Y si a usted le parece que este es un modelo respetuoso con los derechos individuales de las personas, que baje Dios y lo vea. Se atenta contra los derechos individuales, no se respetan las sentencias judiciales: el 25 por ciento de, como mínimo, de las clases en castellano. Es que estamos ya en unos niveles, reclamando mínimos.

Y mire, en cuanto a su posición en algunos temas del informe, yo le quiero recordar otra vez lo de la amnistía. Aquí se trata, señor *síndic*, de tener memoria y de no olvidarse de las cosas. Aquí no podemos optar por olvidar el delito, ¿eh? Ya me parecen un escándalo mayúsculo los indultos, que suponen el perdón de la pena. Y los indultos, que son un insulto; son un insulto a la democracia, al estado de derecho, a la separación de poderes y a la propia Constitución. Pero es que usted va más allá y reclama la amnistía. Es decir, que nos olvidemos de todo. Y yo le quiero recordar lo que ha dicho Cicerón: el principio rector de su actuación, señor *síndic*, no se olvide, y si no, se lo transmite al próximo *síndic* que llegue: usted, en concreto, como servidor público, no puede tolerar que un poder quiera hacerse superior a las leyes. A ver si se puede usted grabar a fuego esta frase clásica y llevarla a cabo.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari d'En Comú Podem i tindria la paraula el diputat Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego

Bé; doncs, gràcies. Jo crec que no es tracta de qüestionar l'actuació del síndic ni l'informe. Al contrari. Crec que el que es tracta és de recollir l'informe per veure com traduïm les qüestions que se situen a l'informe de l'activitat del Síndic de Greuges, que vol dir com s'han entomat les queixes que la ciutadania ha fet arribar sobre el mal funcionament de les institucions, de l'Administració, de l'organització social, en definitiva. Per veure com, des del Parlament, podem tenir iniciativa per fer que el Govern canviï aquelles coses que a l'informe es detecta que no funcionen.

Nosaltres..., des d'aquest punt de vista, per tant, no critico ni poso en qüestió la funció del síndic, sinó que entomo els reptes que aquí estan, per emplaçar l'acció de Govern que les limitacions que la ciutadania ha evidenciat i que la sindicatura ha constatat, evidencien que tenim problemes pressupostaris, especialment en aquells serveis públics de salut, educació, que caldrà entomar en els propers pressupostos.

No només pressupostaris, sinó també alguna manera d'organitzar algun dels serveis. I, en concret, en el tema de les residències de gent gran, de la gent gran, tenim un problema de model. D'un model de..., un problema no només de pressupostos, sinó de com organitzem un model que doni respostes a les necessitats d'autonomia de la gent gran i tal.

Per tant, jo entomo l'informe des d'aquesta perspectiva, per la meva actuació d'emplaçar el Govern a canviar algunes qüestions. I sí que situo –com ja he fet abans– algunes qüestions que jo crec que en proper informe es podrien analitzar. Algunes no perquè arribin queixes, sinó que potser haurà de ser d'ofici per part de la sindicatura, perquè es detecten, eh? En el cas de l'accidentabilitat, que l'hem posat, i que jo crec que el senyor Ribó ja ha contestat en aquest sentit també, no?

Per tant, per part meva res més i gràcies per l'informe i pel treball que heu fet. No només el síndic, sinó el conjunt de la sindicatura i tal.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans i tindria la paraula el diputat Ignacio Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyor síndic, diu vostè que Catalunya té un tresor. I des del punt de vista lingüístic jo crec que si analitzem com funciona la societat catalana, efectivament tenim un tresor. El problema és que els successius governs de la Generalitat, amb el seu suport, amb la seva empara institucional, se l'estan a punt de carregar. Efectivament, Catalunya té un tresor amb el bilingüisme. Catalunya té un tresor amb el fet de tenir dues llengües majoritàries, que són el català i el castellà, que conviuen al carrer amb absoluta normalitat. Conviuen al carrer, a les cases, entre famílies –famílies bilingües–, amb amics..., amb tot el que és l'entrellat social de Catalunya, efectivament, tenim un tresor.

El problema és que vostè incorre en una fallàcia, aquesta sí, una autèntica fallàcia, que és el fet de dir que a Catalunya hi ha un sistema de conjunció lingüística a les escoles. No hi és, aquest sistema. El sistema és un sistema monolingüe, monolíticament monolingüe, en català. Les escoles catalanes tenen com a única llengua vehicular el català. I a més, cada vegada que hi ha un intent per part d'algun pare, d'alguna família valenta que s'atreveix a qüestionar, a impugnar aquest sistema i que, a més, els tribunals els donen la raó, apareixen immediatament els partits nacionalistes –i vostè, òbviament–, que corren a qüestionar els tribunals i a qüestionar aquesta pretensió que el sistema educatiu reflecteixi, senzillament, el que és normal

al carrer. El que deia Adolfo Suárez, fer normal a les institucions el que ja és normal al carrer.

Als carrers de Catalunya, hi insisteixo, és absolutament normal la pràctica del bilingüisme, català i castellà conviuen amb absoluta normalitat. I en canvi, representants polítics als successius governs de la Generalitat i també vostè, com a síndic de greuges, han generat un problema on no hi havia cap problema. El problema no el genera qui assenyala els excessos i els atropellaments lingüístics que es produeixen a Catalunya, el problema el genera qui oblida la realitat de Catalunya, qui bandeja la realitat lingüística de Catalunya i qui intenta imposar un sistema. I, de fet, imposa un sistema monolingüe, que exclou una de les dues llengües dels ciutadans de Catalunya, una de les dues llengües majoritàries; de fet, la majoritària dels ciutadans de Catalunya a les escoles.

I ho diu algú que creu fermament en el bilingüisme. Jo crec que això és una cosa que alguns podran dir: «No, no, a mi no m'agrada un sistema bilingüe.» I hi tenen tot el dret. Els partits separatistes no volen un sistema bilingüe a les escoles catalanes. Nosaltres, des de Ciutadans, volem un sistema trilingüe, o, com a mínim que, si més no, respecti el bilingüisme de la societat catalana. Jo seré sempre un militant, un practicant del bilingüisme. Però demano el mateix respecte que com a català de família castellanoparlant tinc pels catalanoparlants, pels catalans catalanoparlants, demano exactament, de les institucions, el mateix respecte pels catalans castellano-parlants, cosa que vostè no s'esmerça precisament a aconseguir.

I parlava vostè de les poques famílies que s'atreveixen a denunciar aquest sistema injust, aquest sistema que vulnera i lesiona sistemàticament drets individuals dels ciutadans de Catalunya. Vostè deia: «Només tres famílies s'han atrevit a denunciar aquest sistema.» Clar. Perquè a Catalunya, per desgràcia, opera una pràctica, un defecte que succeeix en altres societats en què hi ha governs que tenen tendències il·liberals, tendències autoritàries, que és l'espiral del silenci. I vostè, en comptes de denunciar l'espiral del silenci, el que fa és treure'n pit. Diu: «Clar, és que aquí ningú no s'atreveix a denunciar aquest sistema.» Parli vostè..., diu vostè: «Treguin el cap per Bèlgica, tregui'n el cap pel Canadà.» Perfecte. Tregui vostè el cap per la societat catalana. Pregunti als ciutadans de Catalunya si realment no consideren que el nostre sistema seria molt més just si tingués una presència equilibrada de les dues llengües dels ciutadans de Catalunya. Pregunti vostè si no consideren la majoria dels ciutadans de Catalunya que el castellà, que és llengua familiar materna i, de fet, majoritària, dels ciutadans de Catalunya..., no consideren la majoria dels ciutadans de Catalunya que hauríem de tenir..., o que el castellà hauria de tenir una presència major a les escoles catalanes i hauria d'ocupar el seu espai simbòlic i sentimental a les institucions catalanes. Tregui vostè el cap per Catalunya i acabi reconeixent...

La presidenta

Diputat...

Ignacio Martín Blanco

...que efectivament, el sistema que tenim a Catalunya –perdoni, presidenta– és absolutament anòmal envers altres societats que tenen la sort, el tresor de tenir una societat bilingüe.

Gràcies, senyor síndic. Gràcies, presidenta, i disculpi.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i tindria la paraula la diputada Maria Antònia Batlle.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Sí, gràcies. Molt curt. En primer lloc, el tema del relleu del seu càrrec, l'entenc perfectament. Ens dona la..., diguéssim, la responsabilitat és nostra, per tant, no en-

tenc com a cada comissió hi ha algun partit que insisteix a reclamar-li a vostè, quan la responsabilitat és, doncs, d'aquesta cambra.

En segon lloc, donar-li la raó en la falta d'anàlisi del que seria el dret a la salut. Jo mateixa, quan vaig..., sabia el temps que tenia en aquesta comissió per intervenir i volia fer una anàlisi exhaustiva de l'informe. Em vaig quedar una mica amb això, dient..., falta molt d'anàlisi, però entenc que l'altra legislatura es va fer ja una comissió específica d'aquest tema.

I finalment, reafirmar-nos, des de Junts per Catalunya, doncs, tal com ha dit vostè, que Catalunya té un tresor amb el règim lingüístic que tenim.

Res més, gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i tindria la paraula la diputada Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Bé; moltes gràcies, presidenta. Aprofitaré per esmentar els dos punts que no he pogut comentar anteriorment i que precisament eren entorn al territori i urbanisme i polítiques ambientals, no? Precisament aquesta..., perquè..., que és tan important i que, de fet, és una de les prioritats, també, d'aquest Govern republicà.

Pel que fa al punt sobre l'impacte de la crisi de la covid-19 a l'urbanisme, esmentar que la Generalitat està immersa, des de fa temps, en l'elaboració de l'agenda urbana de Catalunya, amb el principal objectiu de decidir i establir quins han de ser els hàbitats urbans del futur més immediat. Amb aquesta elaboració, de cocreació, en la que participarà l'Administració, món local, agents socials i econòmics d'experts, no? Amb aquests eixos, que seran sis: salut, benestar, model urbà, prosperitat, canvi climàtic i bon govern. Per tant, d'aquesta manera a veure si avancem en el camí..., en el bon camí.

D'altra banda, pel que fa al tema de qualitat ambiental i canvi climàtic, no? Esmentar una sèrie de propostes que conformaran també el nou pla de qualitat de l'aire de Catalunya 2021-2025, que preveurà actuacions pluridisciplinàries en tots els àmbits socials. Un pla que s'està redactant de manera coordinada també amb la resta d'elements i d'agents de planificació de la mobilitat ambiental d'aquest territori. Per tant, també aquesta aposta clara, no?, pel nostre medi ambient.

I com..., i ja no em vull allargar més, però també teníem present l'Agència Catalana de l'Aigua, no?, amb aquestes actuacions que ha fet per a la neteja de les lleres, que s'havien de dur a terme per reparar els danys ocasionats pel temporal Gloria. I també les polítiques ambientals i de medi rural, no?, amb aquest pla director urbanístic també per a les activitats de càmping.

Per tant, un altre cop agrair tota la tasca desenvolupada i gràcies per venir a explicar-nos l'informe.

La presidenta

Gràcies, diputada. No sé el síndic..., entenc jo, doncs, que tornem a obrir un torn de paraules... Ai!, no, disculpeu, donem la paraula de nou al síndic de greuges per poder respondre les vostres preguntes.

El síndic de greuges

Brevíssimament. Recordar a tothom que la institució que tinc l'honor de dirigir per encàrrec de vostès, només ha de retre comptes en aquesta cambra. Es deu al Parlament de Catalunya. I, per tant, vostès tenen l'obligació d'exigir-nos comptes, del que fa la nostra institució. Això ho tinc claríssim. Quan de vegades m'he trobat fora d'aquesta institució gent que et ve..., escolti'm, on nosaltres retem comptes és al Parlament. Fins i tot saben que per llei, i per constitucionalitat, i per tractat internacional, les decisions d'un *ombudsman*, d'un defensor o d'un síndic no poden ser portades als tribunals, eh? L'únic lloc on s'ha de retre comptes, en tots els sentits,

des del cèntim d'un euro fins a l'última resolució d'una queixa minúscula, respectant la protecció de dades, és aquesta cambra.

Per tant, nosaltres els havíem proposat una reunió amb tots vostès, ara fa unes setmanes, no..., de moment encara no s'ha concretat data. I ja els proposo que en el termini més breu possible, una reunió de tots els que vulguin participar de la Comissió del Síndic, en el síndic, i, per descomptat, tantes trobades bilaterals entre membres de la Comissió del Síndic i el síndic com siguin necessàries. Absolutament a la seva disposició. És el sentit d'un *ombudsman*, és el rigor d'un *ombudsman*. Els convido a llegir, per exemple, l'anàlisi comparativa que ens van fer l'*ombudsman* britànic i l'*ombudsman* belga en el que se'n diu, en termes comparatius, *peer review*, o sigui, un igual que t'examina i que ens fa crítiques. Van examinar-ho tot durant dos mesos i també hi ha elements que ens impulsen a fer canvis a la pròpia institució. I els convido a que vostès ens plantegin canvis a la pròpia institució, eh?

Segona qüestió. Jo convido a que em porti aquest cas al síndic, com he fet molt sovint amb altres grups parlamentaris. El convido que m'ho porti ja, perquè si el que vostè ha relatat fos cert, o és cert, li asseguro que intervenim de seguida, eh?

I demano als diputats que no em facin dir el que jo no he dit, perquè així no farem mai debats. Això és *fake*. Jo no he dit que només tres famílies s'han queixat al síndic sobre el tema lingüístic. Jo li he contestat que quan vostè ha dit que van al Defensor del Pueblo, li he donat dos elements forts, eh? Un, miri l'apartat estadístic, on veurà que de la vora de desenes de milers de queixes dibuixen tot Catalunya en tots els sentits, en tots. Això és un recurrent, i entenc que es pensin que és un argument. És un recurrent. Miri l'apartat estadístic i veurà quina és la radiografia de la gent que va al Síndic de Greuges; primer punt.

Reconeixent que ens fa falta més extensió territorial i encara més difusió; seguríssim, eh? Seguríssim. Em sembla que estem –em podrà corregir l'adjunt, que ho porta molt més de prop– vora un 70 per cent de coneixement. I m'encantaria poder-li dir estem a un noranta-nou per cent de coneixement, eh? També veuran els estrats: determinades queixes venen més de dones que d'homes; determinades queixes venen més..., això sí que..., ho veuran a l'apartat estadístic, eh?

I segona qüestió, el que també li he dit és que, si consulta la memòria del Defensor del Pueblo veurà que, en el tema lingüístic, hi han poquíssimes queixes. I en el cas de Catalunya, en el darrer llibre de memòria, tres. En el nostre informe hi ha poquíssimes queixes; són cent cinquanta, em sembla, o cent seixanta, en total de tota... –ara ho dic de memòria i no...–, sobre, aquest any, onze mil. D'això n'estic molt orgullós. No perquè sigui el síndic només dels que porten barretina i dels que..., no, no, perquè vol dir que no és percebut com un problema social a Catalunya. No ho és. Li dono les dues fonts: Defensor del Pueblo i Síndic de Greuges.

Vostès ho poden interpretar que sí que ho és i entenc perfectament que forma part del seu argumentari. I ho respecto. No dic que jo li hagi d'acceptar com a via de queixa. I si la té formulada amb noms i cognoms, casos concrets, com li he demanat amb ell, porti'ns-ho. Vaja, és que estem per això. És que depenem de vostès. Estem absolutament a la seva disposició.

I un compliment que m'agradaria que se l'agafessin molt més «en sèrio» del que se l'agafen alguns grups. Catalunya forma part d'Espanya i Espanya forma part de la Unió Europea i del Consell d'Europa, que les seves decisions, quan són legislatives o judicials, són obligatòries a Espanya i a Catalunya. Una votació de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa no és un cafè que s'han reunit quatre i han decidit què opinen sobre Espanya. Hi són tots els parlamentaris, de tots els grups polítics i partidaris; de tots els estats europeus. I amb un tractat que diu «obligatori», eh? Això està subscript, no m'ho inventat jo, ni s'ho ha inventat el Govern de Catalunya, ni el Govern espanyol ni...

Siguem conscients que cada vegada el planeta, si més no el planeta que gaudim de llibertats democràtiques, avança més cap a una multidimensionalitat amb graons.

I, per tant, tinguem..., jo demanaria més respecte al que significa. I que també n'estic orgullós; vostès segurament cap dels presents, per edat, estava en la lluita anti-franquista en la clandestinitat. Somiàvem amb Europa, perquè Europa era llibertat. I ara que la tenim, seré l'últim..., té molts defectes, eh?, aniria més lluny que vostès, segurament, a criticar els defectes que tenen la Unió Europea i el Consell d'Europa, però en allò que ens hem posat d'acord, respectem-ho.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, síndic. Entenc que els grups no volen intervenir.

Atès que no hi ha cap altre punt de l'ordre del dia, donem les gràcies un cop més al síndic i al seu equip.

I aixequem la sessió. Gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda i onze minuts.